

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

ŞİMDİ DEVRİM ZAMANI

- Devrimci Mücadelenin Süreklilik Kazanması
- Anayasal Hayaller ve Devrim
- İç Savaşta Güçlü Bir Cephe
- Korkun Berfo Analardan
- Hayat Kurtaranlar Can Güvenliği İstiyor
- Sibel Sürücü Ölümsüzdür



DEVRİMCİ MÜCADELENİN SÜREKLİLİK KAZANMASI

Tekelci kapitalist sınıf ve onların devlet iktidarıyla, ezilen ve sömürülen kitlelerin arasındaki çatışma büyüyor ve derinleşiyor. Oluşan bu durum, gelip geçici değil, kalıcılık kazanmıştır. Burjuva egemenliğini devirmeyi hedefleyen kitlelerin, yoğun devrimci toplumsal hareketi ve savaşımı bugün ileri bir noktaya sıçrayarak, yeni bir boyut kazanmıştır.

Devrimci mücadelenin, şiddetli sınıf çatışmalarının nasıl bir kalıcılık ve kararlılık kazandığının açık bir kanıtı, baharda ortaya çıkan, daha doğrusu örgütlenen büyük kitle eylemleridir. Eylemler, ayaklanma düzeyine vardı. Ve artan sermaye saldırılarına, devlet baskısına bir yanıt oldu. İktidar gücünü elinde bulunduranlar, bu güce dayanarak emekçi kitleleri, devrimci gençliği, mücadeleciler kadınları ve Kürt halkını sindirip susturacaklarını sandılar, ama öyle olmadı. Burjuva şiddet kitlelerde tam bir öfke yarattı ve öfke ayaklanmaya dönüştü.

Kitle mücadelesinde gelişme çok belirgin. 8 Mart eylemlerine, Alevilerin protesto gösterilerine ve Newroz'a varana dek Mart eylemlerine büyük insan toplulukları katıldığı gibi, eylemlerdeki yaygınlık da göze çarpar düzeydeydi. Eylemlerdeki ve eylemlere katılanların sayısındaki yoğun artış, devrimci kriz dönemlerine özgü bir gelişmedir. Niceliğin yanında, nitel olarak da açık bir ilerleme görüldü. Gerek atılan sloganlarda, gerek ileri sürülen istemlerde ve yapılan açıklamalarda hareketin nitelikçe bir gelişme içinde olduğu kendini belli ediyordu, zaten hareketin niteliği geliştirilmeden, sınıf mücadelesinin gitgide daha da karmaşıklaşan ve boyutlanan sorunlarına yanıt verilemez.

Proleter ve halk hareketinde, Kürt halkının eylemlerinde görülen yükseliş görünüşte değil, gerçek ve sağlam temelleri olan bir yükseliştir. Bu yüzden hızlı ve büyük bir ilerleme gösteriyor. Devrimci ilerlemenin temelinde yüksek devrimci politik bilinç var, yoğun-yükümlü devrimci savaşım ve örgütlü davranış var. Kısacası kitlelerin toplumsal hareketi sonuç alıcı tüm devrimci öğeleri içinde taşıyor.

Taktiğimiz, eylem programımız, sloganlarımız, sınıf savaşımının gelişimine ve gereklerine yanıt vermeli ve sonuç lamaya hizmet etmelidir. Sonuca sınıf mücadelesiyle, politik mücadeleyle varılır. Devrimci görev, bu mücadeleyi yaymak, güçlendirmek ve hızlandırmaktır. Günlük mücadelemizin konusu, hedefi ve yönelimi, tam da bu görevin yerine getirilmesidir.

Emekçi ve sömürülen kitlelerin hareketleri, seyrek değil, yoğun toplumsal hareketlerdir. Toplumsal hareket kesintisiz bir özellik kazanmış ve devrimci biçim almıştır; toplumun devrimci dönüşümüne yönelmiştir. Bu yönüyle, Leninist Parti'nin, devrimci programı, taktikleri ve sloganlarıyla, kitleler arasında canlı bir bağ oluştu. Partinin uzun süredir, ısrarla öne çıkardığı politik istem ve hedefleri emekçi yığınlarca gittikçe benimseniyor.

Devrimci eylemler, geniş kitlelerin üzerinde büyük bir etki yaratıyor. Yıgınsal ve devrimci sokak gösterilerinin geride kalanları kendine çekmede, onları harekete geçirmede oynağı rol, devrimci eylemlerin önemini daha iyi görmemizi sağlar. Devrimci kitlesel gösteriler ne denli sıklaşır ve yaygınlaşırsa, harekete katacağı insan sayısı da o oranda artacaktır. Ve bu tip gösteriler gün gün genişliyor.

Halk kitlelerinin örgütlenme ve mücadele düzeyini anlamak için, devrimci gösterilerin aynı anda çok kette yapıldığına bakmak yeterli. Eylemin yaygınlığı, öncelikle, devrimci yığın potansiyelinin ne kadar geniş alanda var olduğunu kanıtlar. Devrimci hareketin, devrimci potansiyelin yaygınlığı bir gerçektir, bir olgudur. Bu durum, devrimin patlak vermesi halinde, birçok yerde kitlelerin devrim için harekete geçmesi ve kısa sürede sonuç alacak koşulların ortaya çıkması demektir. Devrimci kitleler, bu denli yaygın bir hareketi, savaşımı ve ayaklanmayı anında örgütleyecek bir yeteneğe sahip olduklarını göstermiştir.

Gelecek yeni ve daha etkin olaylara gebe. Yokluk ve yoksunluk içinde bulunan halk kitleleriyle, tekelci kapitalist düzen arasındaki çatışma yeni alanlara doğru hızla genişlerken, yoğunlaşan çatışmaların etkisiyle yeni yeni insan grupları devrim saflarına katılıyor. Faşist devlet terörü, yığınların devrimci mücadeleye atılmasını engelleyememiş, tersine bu baskı ve saldırılara karşı yürütülen mücadele, yığınların harekete katılmasında bir patlama yaratmıştır.

Mart eylemleri halklardaki devrimci gücü açığa çıkarmıştır. Mart eylemleri ve bir bütün olarak da bahar eylemlerinden sonra devrimci hareket ileriye gitmiştir. Devrim, yoğun ve kitlesel savaşımından sonra şimdi daha güçlüdür. Halk yığınları, önlerine çıkarılacak her engeli aşacak bir savaşçılık düzeyi ortaya koymuştur. Bu, devrimci olgunluk düzeyidir.

Bugüne değin, mücadele içinde, toplumsal hareketin ileriye gitmesinde önemli bir rol oynayan kitlelerdeki büyük coşkunluk ve tutkulu devrimcilik, 8 Mart ve Newroz'da kendini çok daha ileri düzeyde gösterdi. Mücadele

kadınların kattığı büyük heyecanla doruğa ulaştı. Kadınlar katılmadan, o ileri götürücü heyecanları olmadan bu büyük eylemler gerçekleşemezdi. Eylemlerde, mücadelede kadınlar bundan sonra çok daha etkin bir misyon üstlenecektir.

Kitlelerin toplumsal hareketinin Mart günlerindeki gelişimi sıçramalı olmuştur. Kitle hareketinde sıçramalı gelişme, ezilen ve sömürülen yığınların toplumun efendileriyle hesaplaşma noktasına daha kısa sürede gelmesi demektir. Dolayısıyla iktidar sorunu, güncel savaşımın konusu olarak çok daha ön plana çıkmıştır. Bütün fırtına da bunun etrafında kopuyor. Sorunun tayin ediciliği karşısında, herkes, tüm gücüyle buraya yüklenecektir.

Devrimci işçi sınıfının emekçi halk kitlelerini, tekelci kapitalist egemenliği devirme savaşımında birleştirmesi ve harekete geçirmesi, sonucu tayin edici olacaktır. Proletarya önderliğindeki devrimin zaferi, geniş halk güçlerinin sömürücü azınlığa karşı eyleme geçmesine bağlıdır.

Devrimci işçiler halk kitlelerinin karşısına, kesintisiz olarak sosyalizme varacak olan Demokratik Halk Devrimi, Demokratik Halk İktidarı, devrimci programıyla çıkıyor. Leninist Parti'nin devrim programı, proletaryayı kurtuluşa götürecektir. Devrimci iktidar için mücadele pratik politikanın konusu olarak günceldir. Devrimci teori, devrimci program, kurulu sosyal düzeni alt üst eden proleter ve emekçi kitlelerin eylemlerinin başarıya ulaşmasını sağlar. Devrimci teori olmadan, devrimci program olmadan kitleler hedeflerine berrak biçimde ilerleyemezler.

İşçi sınıfı ve halk kitleleri, devrimin bu kilit sorununu, devrimci politik eylemlerle çözecektir. Bunlar kitlelerin kendisi tarafından pratikte geliştirilen ve ayaklanma düzeyine varan eylemlerdir. Siyasal eylemler genel ayaklanma düzeyine ulaştığında, iktidar sorunu ve demokrasi sorunu çözüme kavuşmuş olacaktır. İçinde bulunduğumuz devrimci süreçte, tüm toplumsal olaylara, kitlelerin tüm günlük eylemlerine, devrimci güçlerin verdiği mücadeleye, devrimin zaferi bakışıyla bakmalıyız. Devrimci durum doğmuşsa, kitleler kapitalistlerin sınıf egemenliğine ve sınıf düzenine karşı ayaklanma içindeyse, her alanda çatışıyorsa, olaylar devrimci yönde ilerliyorsa, burada sınıf çatışması, iktidarı ele geçirme bağı içinde, devrimin başarıya ulaşması bakışı açısından ele alınmalıdır.

C.DAĞLI

ANAYASAL HAYALLER VE DEVRİM

1 2 Haziran seçimlerinden hemen sonra bugün halen işbaşında bulunan bir hükümet kurulduğunda, Leninist Parti bu hükümetin bir "savaş hükümeti" olduğu tespitini yapmıştı. O günden bu yana yaşanan süreç, bu belirlemenin ne kadar doğru ve yerinde olduğunu gösterdi. Hükümet kurulur kurulmaz, o güne kadar Kürt sorununun "çözümü" için yapılan tüm görüşmeler derhal kesildi, bu görüşmelerde ortaya çıkan sonuçlar da reddedildi, adeta tüm yönleriyle bir savaş dayatıldı. Bu savaş bir yandan kitlesel tutuklamalarla, bir yandan dağlardaki gerillalarla bir yandan da kentlerdeki kitle hareketiyle sert bir savaş halinde sürerken, hükümet son günlerde ortaya yarım ağızla bir "müzakere" lafi atınca, hem UKH cephesinden hem de Türkiye'deki "uzlaşmacı sosyalistler" tarafından yine aynı hayaller öne sürülmeye başladı.

Oysa ki bütün dünyada olduğu gibi bizde de sınıflar mücadelesinin tekrar tekrar gösterdiği bir gerçek var: Toplumsal yaşamın temel sorunları, sınıf mücadelesinin en keskin, en şiddetli biçimiyle yani iç savaşla sonuca bağlanır. Bu topraklarda da sınıflar mücadelesi 40 yıldan beri bu sertlikte sürüyor. Bu uzun iç savaş sürecinde zaman zaman tekeli burjuvazi ve onun faşist devleti soluklanma, güçlerini toparlama için mola verse de, asıl belirleyici olan bu süreçte hep savaş, iç savaş oldu. "Uzlaşmacı sosyalistlerin" olsun UKH'nin olsun gözden kaçırdığı tam da budur. Burjuvazi, politik gündemin başına silahları koyup iç savaşı dayattığında, işçi sınıfına, ezilen ulus ve ulusal topluluklara kendi istedikleri bir yaşamı kurabilmeleri için ayaklanmadan, burjuvazinin iktidarını yıkıp kendi iktidarını kurmak amacıyla mücadeleyi yükseltmekten başka çare bırakmamış demektir. Burada artık parlamenter yollardan bahsetmek, anayasa değişikliklerinden bahsetmek, yeni anayasalarla, anayasal hayallerle ezilen ulus ve ulusal toplulukları, işçi sınıfı ve emekçi kitleleri oyalamaktır.

Bu nedenle, burada Leninistlere düşen görev, burjuvazinin politik sahtekârlıklarına, anayasal hayalleri körükleyen anayasa ve demokrasi masallarına karşı ezilen ulus

ve ulusal toplulukları, işçi sınıfı ve emekçi yığınları uyarmak; onlara sermayenin yalanlarına inanmamayı, tam tersine kendi örgütlülüklerine ve kendi güçlerine inanmalarını gerektiğini kavratmaktır.

Artık burjuvazinin ekonomik-politik-toplumsal krize neden olan çelişkilerin hiçbirini çözebilecek gücü ve yeteneği kalmadığı gibi, bütün üretici güçleri de elinden kaçırmış, hükmedebilmek uğruna savaştan başka seçeneği kalmamıştır.

Burjuva sınıf ve burjuva devlet Kürt sorununu da ulusal toplulukların sorunlarını da çözemez. Cumhuriyetin kuruluşundan beri bu sorun ne zaman gündeme gelse, sermayenin ve devletin tavrı hep aynı oldu: devlet terörü, baskı, katliam, kan, vahşet. Dün olduğu gibi bugün de politik gündemin başına silahları koydu, aynı şeyi söylüyor: ya boyun eğecek, teslim olacaksınız, ya da öleceksin.

Burjuva sınıf ve burjuva devlet konut sorununu çözemez. Kentsel dönüşüm dedikleri, emekçi yığınların derme çatma gecekondualarını da başlarına yıkma projesidir. Emekçi yığınları, ezilen ulus ve ulusal topluluklardan yoksulları, dışlanan, ötekileştirilen alt sınıfları kent dışına sürme, hem kendilerini hem de sorunlarını görmezden gelme, yok sayma projesidir. Bu kesimlerin ellerinden aldıkları arazileri emperyalist tekellere sunma projesidir.

Türk tekeli sermayesi ve devleti Alevilerin sorunlarını çözemez. Alevi açılım diye gündeme getirdikleri proje, Alevileri sünnileştirse, en azından düzen safına çekme projesidir. Bu devlet, laiklik üzerine kopardığı onca fırtınaya karşı laik değildir, din devletidir. Din işlerini merkezleştirip diyanet eliyle yöneten bu devlet ne Alevilerin ne de devlet dini dışında kalan diğer dinsel toplulukların sorunlarını çözemez.

Burjuva sınıf ve burjuva devlet işsizlik sorununu çözemez. Kapitalizm kendi işleyiş yasaları gereği sürekli artı nüfus, sürekli işsizlik üretir. Bir yandan küçük mülk sahiplerini mülksüzleştirip, işsizler arasına iterken, bir yandan da işten çıkarır. Yeni evrede giderek derinleşen sistemin yapısal bunalımı nedeniyle işini kaybeden kesimlerle birlikte bu nüfus eskisi gibi sa-

nayinin yedek ordusu olmaktan çoktan çıkmış, kapitalizm açısından yıkıcı bir güç haline almıştır.

Burjuva sınıf ve burjuva devlet sağlık sorununu çözemez. Emperyalist tam ilhak politikalarını uygulayarak sağlıkta özelleştirmeyi gündeme getirenler, sağlık hizmetlerini bir meta olarak pazarlayanlar, hastaları müşteri olarak ele alıp kar etmeyi amaçlayanlar sağlık sorununu çözemez, daha da içinden çıkılmaz hale getirirler.

Burjuva sınıf ve burjuva devlet eğitim sorununu çözemez. Eğitimi tam ilhak politikalarının sonucu olarak paralı hale getirenler, çocukları daha ilkökuldakken sınıfsal kökenlerine göre ayırıştırırlar; emekçi çocuklarını daha en başından parasız eğitim olanaklarından yoksun bırakanlar, üniversite kapılarını emekçi çocuklarına kapatanlar; "dindar gençlik" yetiştirmeyi önlerine hedef olarak koyanlar eğitim sorununu çözemezler. Tekelci sermayenin ucuz kalifiye işçi ihtiyacına göre düzenlenen hiçbir eğitim politikası bu sorunu çözmez, çözemez.

Burjuva sınıf ve burjuva devlet açlık sorununu çözemez. Kapitalizm bugünkü yeni evresinde her gün yeni yeni insanları sefaletle sürüklerken; zaten yapısında varolan servet sefalet uçurumunu daha da derinleştirip milyonların açlığı pahasına her gün yeni dolar milyonerleri üretirken bu sistem, bu sınıf açlık sorununu çözmez, çözemez.

Burjuva sınıf ve burjuva devlet çevre sorununu çözemez. Doğayı yağmalayan, bir avuç altın için binlerce dönüm tarım arazisini siyanürle zehirleyen; enerji elde etmek uğruna nükleer reaktörlerle kentleri kuşatan, elektrik enerjisi uğruna derelerin ve akarsuların vadilerindeki doğal yaşamı hiçe sayan bu sınıf ve bu sistem çevre sorununu çözemez.

Sermaye ve hükümetlerinin çeşitli konularda zaman zaman "açılım" diye kabul etmek zorunda kaldığı olgular, yıllardır üstüste binen çelişki ve çatışmaların, toplumsal sorunların kaçınılmaz hale gelip kendisini dayatan değişimin zorunluluğu karşısında yaptığı manevralardan, yalanlardan başka bir şey değildir. "Açılım"ların a-

macı, sistemden kopma eğilimi taşıyan toplulukların yeniden sisteme bağlanmasıdır.

Bu topraklarda 40 yıldan beri süren iç savaşın kökleri, toplumsal yaşamın ilk anda akla gelen bu sorunlarından beslenmektedir. Bu sorunların çözümü için harekete geçen kitlelerin hareketi uzun yıllardan beri bir sınıra, bir sıçrama noktasına kadar geliyor ve her seferinde uzlaşmacı politikalarla geriye çekiliyor. Hem Türkiye’de hem de Kürdistan’da, sıçrama yapıp bir üst düzleme geçerek daha ileri bir konum elde edebilecekken “uzlaşmacı sosyalistler” devreye giriyor; sanki toplumsal yaşamın yukarıda saydığımız ya da saymadığımız temel sorunları bu sistem içinde kalarak çözülebirmiş gibi göstererek hareketin gelişimini engelliyor. Bu büyük bir hatadır. Bu nedenle “uzlaşmacı sosyalistlerin” ısrarla ve acımasızca teşhir edilmesi bir gerekliliktir. Bu “uzlaşmacı sosyalistlerin” yaptığı anayasal hayaller teşhir edilmeden güncel devrimin, devrimci mücadelenin temel görevleri ve hedefleri de kitleler nezdinde açığa çıkarılıp somutlaştırılmaz. Kitleler devrime yönlendirilemez.

Onlarca yıldan beri bu uzlaşmacı politikaların temelini yerleştirilen hayallerden biri “yeni bir anayasa” yapılacağı oldu. Her seçim öngününde yeni seçilecek parlamentonun yeni bir anayasa yapacağı, “kurucu meclis” gibi çalışacağı, bütün sorunların gündeme alınıp tartışılacağı ve her şeyin orada netleşeceği öne sürüldü. En sert biçimde süren iç savaşa gözlerini kapatıp görmezden gelerek savaş hükümetlerinden bu sorunların çözümünü beklediler. Sistemden uzaklaşan kitleler devrimci mücadeleye çağrılıp sistemden tam kopuşları sağlanacağına, anayasal hayallerle, toplumsal uzlaşma hayalleriyle yeniden sisteme katılmaya, anayasal hayallerle, toplumsal uzlaşma hayalleriyle yeniden sisteme katılmaya, düzene bağlanmaya çağrıldı.

Bu konuda iki yaklaşım ortaya çıktı. Birincisi UKH’nin yaklaşımıdır. Bir yandan nesnel sürecin sert doğasına uygun olarak savaşı sürdürdüler, bir yandan da anayasal hayallere kapıldılar. Sorunların burjuva devletle, burjuva sınıfla uzlaşarak çözüleceğini öne sürdüler. Hatta faşist devlet orta yerde dururken, tekelci sermayenin bütün egemenlik aygıtı orta yerde dururken, onlar, kendi arzuladıkları yaşamı, dev-

rimsiz, iktidarsız kurabileceklerini öne sürdüler. Diğer yaklaşım sosyal reformist küçük burjuva hareketten geldi. Sınıflar mücadelesinin kaçınılmaz son sözü olan iç savaşı reddettiler. Devrimci durumu yok sayarak sistem içinde kalan, devrim yerine toplumsal uzlaşma yolunu amaçlayarak burjuvaziye güven temelinde uzlaşmacı politikalar üretip savundular. Her iki yaklaşımın kesişim noktasında burjuva sınıfın anayasa yalanları yer aldı: “Anayasal değişim vaad edildi. Anayasa değişecek. O kadar!..”

Ancak onlar duymak istemeseler de gerçek hayatta işler hiç de böyle yürümüyor. Gerçek hayatta belirleyici olan vaatler, boş laflar değil, daimi sınıflar mücadelesidir; bu mücadelede sınıfların karşılıklı konumlarına bağlı olarak değişen güç ilişkileridir. Burjuvazi yüzyıllardır yönetici sınıf olmanın, egemen sınıf olmanın verdiği deneyimle, her durumda kendi ekonomik politik ayrıcalıklarını muhafaza etmeyi temel alır. Özellikle ekonomik güç kendisinde olduğu sürece, diğer her şeyi kaybetse bile zamanla geri alacağını bilir. Bu nedenle burjuvazinin soruna yaklaşımı “uzlaşmacı sosyalistlerden” çok daha nettir. Sosyal reformistlerin olsun UKH’nin olsun anlamadığı şeyi burjuva sınıf biliyor. Yani bir dizi devrim gerçekleşmeden burjuva sınıfın elinden ekonomik ve politik ayrıcalıklarını alıp kapitalist özel mülkiyete son vermeden; kapitalizm, burjuva devlet de dâhil bütün kurumları ve ilişki biçimleriyle orta yerde dururken, emekçi yığınların, ezilen ulus ve ulusal toplulukların kendi istedikleri yaşamı kurmaları mümkün değildir. Bırakalım özgürce kuracakları özlemini çektikleri yaşamı, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının hayata geçmesi için bile bir dizi devrim bir zorunluluktur; en başta şovenist, ırkçı, ezen ulus milliyetçiliği ortadan kaldırılmalıdır.

“Uzlaşmacı sosyalistlerin” görmek istemediği bir diğer şeyse, tekelci sermayenin anayasa konusunu neden gündeme getirdiğidir, yani neden anayasa değişikliği istediğidir. Öncelikle anayasaların hangi koşullarda yapıldığını hatırlatmakta yarar var. Daha önceleri dünyanın pek çok ülkesinde anayasalar, iç savaşların sonunda, güçler dengesinin görece bir statüye kavuştuğu koşullarda yapılırdı. Daha sonra burjuvazinin ekonomik ve politik

ayrıcalıklarını en güvencede hissettiği, egemenliğini sağladığı burjuva cumhuriyetler bir istisna olmaktan çıkıp da genel bir durum aldığı anda; bu kez anayasalar burjuva sınıfın ihtiyaçlarına göre düzenlenir oldu. Şimdi bizde bu sorunun gündeme gelmesinde iç savaşın bir dereceye kadar etkisi olsa da asıl olan ikincisi olmuştur. Tekelci sermaye, uzun iç savaşın geldiği bugünkü düzeyde artık devrimi yenemeyeceğini öyle ya da böyle kabullenmiş durumda. Ama buna rağmen reform vaatleriyle, anayasa değişiklikleriyle işçi sınıfını, ezilen ulus ve ulusal topluluklardan emekçi yığınları bir beklentiye sokma, devrimci mücadeleden uzak tutma ve böylelikle onları yeniden düzen saflarına kazanma amacını güdüyor. Asıl neden ise, emperyalizmin yeni evresinde emperyalist tekellerin ihtiyaçlarını karşılayabilecek uluslararası yeni işbölümüne uygun, tam ilhak politikaları önünde hiçbir engel çıkarmayacak bir anayasa ihtiyacıdır. Ancak bunu yapabilmek için bile ortamın görece sakin olması gerekiyor. Bu nedenle ki sınıflar mücadelesinin bu kadar sert geçtiği bu süreçte anayasa ve değişim vaatleri boş laftan öteye gidemiyor.

Burada Kürt halkına ve işçi sınıfına düşen bu oyundan uzak durmaktır. Önceden olduğu gibi şimdi de devrim mücadelesini başa alarak devrime pratik politika açısından yaklaşım sürmelidir. Yapılması gereken ısrarla proletaryaya, ezilen ulus ve ulusal topluluklardan emekçi yığınlara gitmek; asıl olanın devrim ve iktidarın ele geçirilmesi olduğunu, reformların devrim mücadelesinin bir yan ürünü olarak zaten geleceğini anlatmaktır. Bunu yaparken “uzlaşmacı sosyalistlerin” gerçek yüzü, devrim kaçınılılığı da mutlaka teşhir edilmelidir. Yaşamın nesnel gelişimi Leninistlerin politikalarını doğrulamaya devam ediyor. Kapitalizmin kendi işleyişi, krizin boyutları, küçük burjuva hareketin yalpalamalarını ortaya çıkarıp, emekçi yığınları Leninistlere doğru itmeye devam ediyor. Önümüzdeki dönem bu daha da ivme kazanacak, Leninistler için daha uygun koşullar yaratacaktır. Güçler dengesindeki bu değişimi göz önüne alarak şunu söyleyebiliriz: Leninistlerin günleri geliyor!..□

İÇ SAVAŞTA GÜÇLÜ BİR CEPHE: KENTSEL YIKIM SAVAŞLARI

Büyük kentlerin emekçi mahallelerini yerle bir etmek için muazzam bir makine işleme başladı: Yasalar Hazırlandı; yerel belediyeler ve mahkeme kararları çıkartıldı, konuya dair yürütme gücü merkezi hükümete geçti. Başbakan: “Kimse bizi durduramaz, mutlaka yıkacağız” diyor. Yıkım zorundalar, yoksa kendileri yıkılıp gidecek.

Kanserli Ekonominin Habis Uru

Ekranlarda, gazete sayfalarında, büyük inşaat projelerinin reklamlarından geçilmiyor. Her proje bir öncekinden daha iddialı, daha lüks. Peki kimler sipariş ediyor bunları? Aslında hiç kimse; çünkü bu projeler, var olan talebe göre değil, tamamen spekülasyon üzerine yükseliyor.

Spekülatif inşaatçılık, yani var olan talebe ve müteahhidin sahip olduğu sermaye ölçülerinde değil ama, arsa rantına ve bunun için harekete geçecek kredi fonlarına bağlı inşaat faaliyetleri, kapitalizmde, kanserli bir ekonominin sürekli yayılan kötü huylu urudur; sınıai üretimin pazarları aşırı derecede doldurduğu zaman, sermayenin çevrimini sağlayan başlıca unsurlardan biri haline gelir. Bu anlamıyla, ciddi bir bunalıma açılan kapıdır. Dünya kapitalizminin son otuz yılında yaşanan pek çok kriz, bu emlak balonlarının patlamasıyla tetiklendi.

Spekülatif inşaat sayesinde bunalımın eşliğindeki sermaye, uzatmaları oynayabiliyor. Yaratılan arsa rantı, sınıai üretimin ortaya çıkardığı, fakat belli bir noktadan sonra yeni yatırımlara yönelemeyen sermayelere yeni sömürü olanakları yarattı. Elbette kazançlar çoğaldı, çoğaldıkça yine ancak inşaat işlerine yatırıldı, spekülatif emlak balonu şiştikçe şişti ve bir noktadan sonra patlama kaçınılmaz oldu.

Emperyalist ülkeler bu deneyimi defalarca ve her seferinde daha yıkıcı sonuçlar doğurarak yaşadılar. 2008'deki son deneyim, onları içinden çıkılmaz bir bunalıma sokmaya yetti. Ve son on yıldır, Türkiye ekonomisi de aynı yoldan ilerliyor.

Londra'dan Fikirtepe'ye Bir Halka

Spekülatif inşaat, evlerin fiilen satışından elde edilen paralarla değil, ama yaratılan arsa rantı üzerinden yükselerek yoluna devam edebiliyor. Tüm o projeler satılmasa bile, inşaat sayesinde çevre araziler değerlendiriliyor; ve bu da, içinde kimseler oturmayan binlerce dairenin kağıt üzerinde bir “ipotek değeri” ka-

zanmasını sağlıyor.

Bankalar, inşaat şirketlerine aktıttıkları fonlar karşılığında bu ipotek kağıtlarını ellerinde tutuyor, dolaştırıyor, pazarlıyor, borsalarda değerlendiriyorlar. Ve elbette, bu ipotekleri teminat göstererek, yurtdışındaki dev bankalardan yeni krediler çekebiliyorlar. Böylece ortaya ucu taa Londra, New York brokerlarına dek uzanan bir zincir çıkıyor.

Türkiye ekonomisi, şimdi o hale geldi ki, Londra'dan başlayıp, sonu Fikirtepe-Derbent yıkımlarına kadar uzanan bir dizi kredi zincirinin devamına yaşamsal ölçüde bağımlıdır. Bu zincir, Türkiye'nin krediyle ancak ayakta tutulabilen (Londra gazetelerinin ifadesiyle “yabancıların on sentine muhtaç”) ekonomisini besleyen önemli damarlardan biri haline geldi. Yerli bankalar dışarıdan kredi-para çekiyor, sonra bunları içeride inşaat şirketlerine satıyor; bu şirketler de her seferinde daha büyük projelerle daha geniş ölçüde arsa ve emlak rantları yaratıp, bankalara ipotek kağıtları sağlıyor ve bu ipotekler de yeni dış kredilere teminat oluşturuyor. Yaratılan her yeni ipotek, kısa dönemde ancak başka bir ipotekle karşılanabiliyor ve sürekli kendini çoğaltan bu döngü, durmaksızın işleyen bir yıkımla birlikte varolabiliyor. Türkiye ekonomisi ve şimdi onu sırtında taşıyan spekülatif inşaatçılık, devrilmemek için sürekli hareket etmek zorunda kalan bir bisiklete benziyor.

Krediyle Beslenen Bir Canavar

Çok değil, onbeş yıl öncesine kadar, büyük kentlerin arazi rantları oldukça düşüktü, şimdilerde harıl harıl çalışan kredi mekanizmalarına bağımlılık bu ölçüde değildi. Emekçiler, çoğunlukla kendi aralarında birleşip oluşturdukları kooperatifler yoluyla inşaat faaliyetlerini besliyordu. Bu yüzden kooperatif inşaatçılığı, bazen onyılları bulan sürelerle yayılıyordu.

Şimdinin AKP'sini oluşturan Milli Görüş sermayesi, bu tatsız duruma pratik bir çözüm buldu. 80'li yıllar ve 90'ların henüz başında, bankalar kimseye kolayına kredi vermiyordu ama, “Alamancı” kardeşlerimiz; dev Alman bankalarından tek seferde büyük krediler çekebiliyordu. Milli Görüşçü sermayenin arazi rantını hızlandırması öyle bir hal aldı ki, o zamanlar memleketin en büyük inşaat şirketleri bile bir köprüyü 8-10 yılda tamamlayabilirken, bu “din kardeşleri” aynı sürede Sultanbeyli, Sincan gibi koca kentleri yoktan varedebiliyordu.

2000'li yıllarda tam ilhakçı politikaların bütün yönleriyle devreye girmesi ve dış krediye tümüyle bağlanan ekonomi, bu yüzden en çok, “mücahitlikten müteahhitliğe” geçene yaradı. İnşaatlar hız kazandıkça, bu sektörün peşinden sürüklediği demir, çimento, mobilya gibi sektörlerde pek çok yeni sermaye odağı ortaya çıktı. Hurda demir işleyen yüzlerce haddehane, mağazalarını büyüten mobilya sanayicileri, büyük hızla yerden bitiveren bu yerleşim bölgelerine hemen eklenen hipermarket zincirleri ve AVM'ler, AKP'yi ayakta tutan sermayenin mutlu-mesut ittifaklarına dahil oldular. Her seferinde daha büyük paketler halinde sıcak para biçiminde akan dış krediler, inşaatların bitiş (satış değil) sürelerini olağanüstü kısalttı, kanserli urun yayılması giderek hızlandı.

Apaçık Bir Sınıf Muharebesi

Bu hıza, spekülatif inşaatçılıktaki bu yoğunlaşmaya, İstanbul gibi dev bir şehir bile dayanamaz. Önceleri, şehrin dışına doğru yayılan arazi rantları, şimdilerde şehrin merkezlerine doğru uzanmak zorunda. Çünkü rant, bu merkezi yerlerde çok daha fazla ve bankacılarla inşaatçılar, boğazlarına dek battıkları borç çukurundan, ancak böylesine büyük rantlarla kurtulabilirler. Ve yine ancak bu sayede, ekonomiyi besleyen en önemli kredi çarklarından birini çalışır durumda tutabilirler.

Sonuç olarak, bu koşullar, kentsel dönüşüm adı verilen semt yıkımlarının bütün manzarasını değiştiriyor. Karşımıza da artık, kendi küçük rantlarını çevirmeye çalışan belediyeler ve onların omuzdaşı küçük müteahhitler yok. Emekçiler muharebeyi, küresel kredi mekanizmalarının bir uzantısı bankalarla, dev inşaat şirketleriyle ve bunların çevirdiği kredi çarklarına bağımlı tüm bu sermaye gücüne karşı verecek. Bu yüzden, gecekonduların savaşı, yerel bir çarpışma olmaktan çıktı, sınıfların karşılıklı konumlarını başından sonuna kadar etkileyen bir iç savaş cephesi halini aldı.

Mülksüzler ile mülksüzleştirilenleri, bütün unsurlarıyla apaçık karşı karşıya getiren bu çatışma, gerçek bir ayaklanma eşliğinde duran bir kanayan toplum için, ihtiyaç duyulan o “genel bahane”nin bütün özelliklerini yeterince bağrında taşıyor. Sermaye için de, emekçiler için de, yaşamsal önemde bir çarpışmanın fitili ateşlenmek üzeredir. □

12 EYLÜL'Ü YARGILAMA KOMEDİSİ

Tekelci basın, yazarıyla çizeriyle 12 Eylül faşizminin baş aktörlerinin, iki faşist generalin yargılanmasını büyük bir gayretkeşlikle manşetlere taşımaya, böylece toplumun, 12 Eylül faşizminde büyük acılara katlanan emekçi sınıfların, Kürt halkının dikkatini bu yargılamaya çekmeye çalışıyor.

Sonda söylenmesi gerekeni baştan söyleyelim: Ortaya konan oyun düzeni aklama, hükümeti “demokratik” gösterme tiyatrosudur. Bu tiyatro oyununun yazarı bellidir; sermaye sınıfı adına hükümettir. Peki, bu oyunun figüranları kim? Hazin ama somut gerçektir; öyleyse söylemek durumundayız: Kendilerini hala “sol”da gören eski devrimciler ile bu karmaşadan nasıl nemalanırım telaşındaki CHP'liler vb.

Sahnelenen oyun, 12 Eylül faşizmi sürecinde çekilen bunca acıya karşın, drama bile değil, ama komedidir. Yargılamayı yapanlar yaptıklarının bir gösteriden ibaret olduğunu biliyorlar ama buldukları yerde mahkeme duvarını andıran yüz ifadeleriyle, büyük bir ciddiyetle durmak zorundalar. Kim bilir, belki de onların payına düşen rol en ağır olanıdır. Komediye ciddiyet katmak kolay olmasa gerek.

12 Eylül'den, 12 Eylül'cülerden hesap sorulması gerekmiyor mu? Elbette gerekiyor, ama bunu yapacak olanlar, 12 Eylül ürünü olanlar değil; 12 Eylül'ü tüm kurumlarıyla, düşüncesiyle, ruhuyla yaşa-

tanlar hiç değil. Bunu soracak olanlar, dün olduğu gibi bu gün de 12 Eylül'ün tüm kurumlarına, ona ait ne varsa ona karşı yaşamları pahasına, ağır bedeller ödeme pahasına mücadele edenlerdir.

İki faşist generali yargılamak 12 Eylül'den hesap sormak anlamına hiç gelmez. 12 Eylül'den hesap sormak, her şeyden önce 12 Eylül faşizmi ürünü olan tüm kurumları dağıtmayı gerektirir. Oysa biliyoruz, görüyoruz, 12 Eylül'ün tüm kurumları ayakta ve faaliyette. 12 Eylül'ün tüm yasaları, buna Anayasa dâhil, halen devletin, tekelci egemenliğin hukuk temelini oluşturuyor.

Halen 12 Eylül yasalarıyla yargılanıp zindanlarda tutulan devrimciler, komünistler var. Zindanlarda tutulan devrimcileri, komünistleri yine 12 Eylül yasalarına göre “yargılayan” “Özel Yetkili Mahkemeler” ya da “Ağır Ceza Mahkemeleri” 12 Eylül sürecinde kurulan Sıkıyönetim mahkemelerinin bir davamı olan DGM'lerin yeni biçimidir. Yani 12 Eylül'ün iki faşist generalini yargılayan mahkemeler de bizzat 12 Eylül mamulüdür.

Ne komedi ama! 12 Eylül ürünü mahkemeler, yine 12 Eylül ürünü yasalara dayanarak 12 Eylül'den hesap sorduklarını iddia ediyorlar ve buna emekçi sınıfların inancısını bekliyorlar. Düşünme yetilerini kaybetmiş, enerjileri de tükenmişler buna inanmak isteyebilirler ama emekçi sınıflar ve Kürt halkı oynanan bu komediye dönüp bakma-

yacaklar bile. Ezilen, sömürülen kitleler karakterizasyon değil.

Elbette 12 Eylül'ün hesabı sorulacak, sorulmalıdır. Ama bu hesap işi bitmiş iki faşist generalin yargılanmasıyla olmaz. 12 Eylül'ün hesabının sorulması demek, 12 Eylül'ün getirdiği tüm kurumların, tüm yasaların, buna Anayasa dâhil tarihin çöplüğüne gönderilmesi demektir. Yani faşizmin, faşist devlet aygıtının, onun dayandığı tüm sınıf temellerinin yıkılması demektir.

Söylemeye gerek yok, böyle bir hesap ancak toplumsal devrimle görülebilir, ancak işçi sınıfı öncülüğündeki devrimci bir iktidar bu hesabı sorabilir. Bu, aynı zamanda, bir demokrasi sorunudur. Demek oluyor ki, Türkiye'de demokrasi de demokratikleşme de bir devrim sorunudur.

Bu durumda toplumu gericileştirmek, gençliği din afyonuyla uyuşturmak için pervasızca hareket eden, emekçi sınıflar ve Kürt halkı üzerinde sınırsız bir baskı ve terör uygulayan, tutuklamalarda, hapis cezalarında sınır tanımayan, tüm bunları yaparken en büyük dayanağı 12 Eylül yasaları olan bir iktidarın “demokratikleşme” ile ilgili olabileceğine, 12 Eylül faşistlerinden hesap sorabileceğine kim inanır?

Elbette ahmakları sorumlusunun kapsamı dışında tutuyoruz. Şimdi onlardan Özel Yetkili Mahkemelerin kapılarında bolca var. □

SEN GÖKYÜZÜNÜN SONSUZLUĞUNDASIN...

19 Aralık 2000 yılında devletin 20 cezaevinde yaptığı katliam sonrası başlanan Ölüm Orucu Eylemi'nde yer alan ve 22 Nisan 2001 günü eyleminin 124. gününde ölümsüzleşen Sibel Sürücü mezarı başında anıldı.

Mezar başına gelen yoldaşları, mezarı getirdikleri papatyalar, gelinciklerle süslediler. Anma Sibel Sürücü şahsında parti, devrim ve komünizm savaşçıları adına yapılan saygı duruşuyla başladı. “Sibel Yoldaş Ölümsüzdür”, “Sibel Yoldaş Yaşıyor Savaşıyor” sloganları atıldı. Anmaya katılan EKA'lı kadın yoldaşı, kısaca Sibel Sürücü'nün ailesini ve yaşamını aktararak, Sibel'in mücadeleye başlamasının ardından ailesini de mücadeleye kattığını belirtti.



Sibel Sürücü'nün parti ve devrim mücadelesine bakışına değinildi; onun mücadeleye katıldığı ilk yıllar ve Ölüm Orucu sürecinden kesitler aktarılarak onunla ilgili anılar anlatılarak aktarıldı.

Daha sonra EKA'lı bir yoldaşı Sibel Sürücü'nün bir şiirini okudu. Ardından onu tanımış olan yoldaşları onunla ilgili anılarını paylaştılar.

Sibel Sürücü'nün yaşamı ve düşüncelerinin bir çok insanı etkilediğini belirten yoldaşları, onun sevdiği şarkıları da söyleyerek onun dalgalandırdığı mücadeleye bayrağını daha da yükseklere çıkarma sözü verdi, sloganlarla anmayı tamamladılar. □

KORKUN BERFO ANALARDAN..

12 Eylül 1980'i annemin karnında karşıladım. Annem bana 6 aylık hamileyken, evimiz onlarca asker tarafından sarılmış. "Burası hocanın evi mi" diyen askerler tomsonlarını (silahlarını) bana, yani annemin karnına dayamışlar... İşte bu koşullarda başlayan 12 Eylül, evimizin mütemadiyen gece 3'ü çeyrek geçe basılmasıydı bizim için. Annem "tam babanın ayaklarına zeytinyağı sürüp iyileştirdik ki yine alırlardı babanı" diye anlatır... Çocukken tek hatırladığım; akşamları ışığımızı yakamadığımız, annemin mum ışığında bir şeyler okuyup ağladığı, babamın ablama bana yatmadan önce Adiloş Bebe veya 'Karlı Kayın Ormanı'ni söylemesiydi... Bir süre sonra babamı Yozgat Şefaati'ye sürdürdüler... Daha sonra annemi de sürdürdüler, bize teyzemler bakmaya başladı. Tek hatırladığım saçlarımızın kısacık kesildiği.

İnsanlar kitaplardan 12 Eylül'de deli gibi korkmaya başladı. Kitap ve gazete tehlike demekti. Çünkü okumak, düşünmek devrimci olmak, devrimci olmakta işkence demekti. O yüzden 12 Eylül'ü yaşayan anne-babalar yıllarca çocuklarının dergilerini, kitaplarını yakar oldu... İnsanlar 12 Eylül'le birlikte yana gezmekten, konuşmaktan, örgütlenmekten, hatta örgüt kelimesinden korkar oldu... 12 Eylül işkence, 12 Eylül gözaltında kayıp, 12 Eylül ölüm demekti... Vehasıl insanlar 12 Eylül'de duyarsız kalmayı, tepki vermemeyi, sesini çıkartmamayı "zorla" öğrendi. Faşizm bir nesli böyle falakayla, işkenceyle, idamla, ölümlü "terbiye" etti. Bu yüzden o dönemi yaşayan her bir insanda başka bir dram çıkar karşımıza.

İşte onlardan biri Cemil Kırbayır... Fakir bir ailenin çocuğu olan Cemil Kırbayır, Kars Eğitim Enstitüsü öğrencilerinden biri. Babası fırıncılık yapan Cemil Kırbayır şehir ekmeğine özlem duyan arkadaşları için ekmeği getirip paylaşan, bölgedeki öncü devrimcilerden biri.

13 Eylül 1980'de Kars Göle'de ki evinden gözaltına alınıyor. 8 Ekim'de Kars Sıkıyönetim Gözetimevi'ne götürülüyor. Cemil Kırbayır'ın kardeşi Mikail Kırbayır abisine para ve giysi göndererek ulaştığını, ancak 9 Ekim'de tekrar gittiğinde 'Burada öyle biri yok', 'Fırar etti' cevabıyla karşılaştıklarını söylüyor.

Cemil Kırbayır'ı aynı işkencehanede son gören kişi olan Fevzi Çelik ise hocam dediği Cemil Kırbayır'ın Kars Emniyet Müdürlüğü'nün 3. katından aşağı atılarak öldürüldüğü

nü açıklıyor. Erzurum Karskapı Askeri Cezaevi'nde başlayan açlık grevini kırmak için Cemil Kırbayır'a yoğun işkence yapıldığını ve "Ben yemek yiyorum, siz de yiyin" demesi istendiğini ancak Cemil Kırbayır'ın "Bana böyle alçakça bir şey yaptırılmazsınız. Ben yemek yemiyorum, isteyen yiyebilir. Ben kimsenin yemesine karışmam" dediğini anlatıyor. O dönemden bir yol arkadaşı da diyor ki: "Biz Cemil abimizden onurlu yaşamayı öğrendik."

İşte böyle başlıyor Berfo Ana'nın bir asrı aşan yaşamda kalma inadı. "Ben anayım, ben yanyorum, kavruluyorum. Hani benim oğlum nerede? Ben hasta yatağımdan kalkıp geliyorum. Kenan Evren de gelecek... Hiç titreme, korkma gel. Kravat takıyor, bir gün o kravatı çekerler. Hiç mi allahıtan korkmadın? Hiç mi utanmadın Kenan Evren? Nalet olsun sana. Ölesin Kenan Evren. Yere giresin Kenan Evren. Hani mezarı? Hani toprağı? Oğlumun cenazesini istirim... Onla beraber başımı koyacağım. Çocuğumu geri ver. Yavrum, beni tek mi bıraktın yavrum... Kapıları açık bıraktım Cemil'im gelsin diye..." Berfo Ana'nın bu sözleri hangimizin yüreğini dağlamadı ki? Hangimizin tüylerini diken diken olmadı ki?

Peki 12 Eylül nasıl yargılanır? Veya bugün sahnelenen 12 Eylül Mahkemesi nasıl bir oyunun tezgahı. 12 Eylül tüm sonuçlarıyla (ekonomik, siyasal, toplumsal...vb) devam ederken, 12 Eylül nasıl yargılanabilir? İki tane faşistten bir iki ifade almayla bu dava kapanabilir mi? 30 yıldır Berfo Ana'ya kulaklarını tıkayanlar, ne oldu da bugün onu ana haber yaptılar. 30 yıldır 'Cumartesi Anneleri'ni yerlerde sürükleyenler, ne oldu da onları dinlemeye karar verdiler. 30 yıldır sistematik işkence yapanlar, katliamları organize edenler ne oldu da bugün bir kısım faşisti gözden çıkarıp; kollarını kesip diyetlerini ödemeye karar verdiler. Acaba buna halkların giderek büyüyen öfkesi sebep olmuş olabilir mi?

Sistemin kendini (12 Eylül'ü göstermelik de olsa) yargılamak zorunda kalması; halkların gözünü boyamaya ne kadar ihtiyaç duyduğunu göstermez mi? Anayasayı değiştirmekte aynı mantığa hizmet etmiyor muydu? Büyüyen ve her an çemberin dışına taşabilecek tepkileri böylesi oyunlarla sistem içi kanallara akıtma çabaları taktire şayan değil mi?

Mahkeme önündekiler ise ister bilerek, ister bilmeyerek olsun bu oyuna en büyük katkıyı sunuyorlar. Çünkü sistemin gücü büyüyen tepkileri bastırmaya yetmiyor. Faşist devlet tüm gücünü seferber etmiş durumda. 1

yılda 10 binin üzerinde gözaltı, 8 binin üzerinde tutuklama var. Ancak bu kadar bastırabiliyor sokaklara akan kitleleri. Bu saldırılar toplumu bastırmaya yetmeyince de, 'politik çevirme' devreye giriyor. İşte böyle 12 Eylül'ün yargılanması gibi mizansenler de buradan çıkıyor. Kitlelerin bilincini bulandırmayı, onları bir süre için bile olsa beklenti içine sokmayı hedefliyor. Çığ gibi büyüyen sistem karşıtlığının en azından bir kısmı bu oyunlarla düzen içinde tutmaya, zaman kazanmaya ihtiyacı var.

Hrant'ı ayan beyan tehdit edip sırtından kallesçe öldürenler, yanlışlık oldu deyip 34 Kürdü katledenler, Sivas'ta Alevileri yakanlar mı 12 Eylül'ü yargılayacak... Böyle bir "çılgınlığı" da yapsa yapsa "Şu Çılgına Dönmüş Burjuvazi" yapar. Yapar da buna kim inanır! Kimseyi mahkemeye bile getirmekten korktuğunuz iki tane faşistle kandıramazsınız. Çünkü 12 Eylül kapitalist sistemin, devletin, AKP'nin ta kendisidir.

Kapitalist sistem yıkılmadan, 12 Eylül yargılanamaz. İt itin kuyruğunu ısırılmaz. Ancak kapitalist sistem bir devrimle yıkıldıktan sonra devlet sırları, gizli belgeler ve özel dosyalar açıldıktan sonra; günümüzde hala devam eden 12 Eylül tüm yönleriyle yargılanabilir. Tek sorun bireylerin tarihteki karşı devrimci hizmetleri değildir. Bunlar mutlaka yargılanacaktır. Ancak asıl hesaplaşmaya, insanlığa karşı işlenmiş bu suçları üreten, kapitalist sistemi ortadan kaldırdığımızda başlayabiliriz.

12 Eylül'ü yaşayanlardan biri uzatılan TV mikrofonuna "Gençliğimi bitirdiler, yaşama isteği bırakmadılar, akıl sağlığımı kaybettim, erkekliğimi aldılar, ailem dağıldı" diyor ve gözyaşlarını tutamıyor. Ama tüm bunları söylerken dahi nasıl öfkeli olduğu belli. Ve bizler üzerinde tüm bu yaşanmışlıkları nasıl bir öfke yarattığı tarif edilemez. Yani öyle kolay değil 12 Eylül'ü yargılamak. Siz daha yargılama görmediniz bu toplum sizi yargılamayı da bilir, halen daha sürmekte olan 12 Eylül yasalarnızı, kurumlarımızı yıkmayı da, zindanlarımızı, işkencehanelerinizi dağıtmayı da bilir. Korkun Berfo Analardan! Velhasıl kelam; siz bizim anamızı ağlattınız, ama biz daha 12 Eylül'le hesaplaşmadık.

Çernişevski'nin dediği gibi: "Qui vivra verra et ça ira et ça ira!" (Yaşayanlar görececek ve işler yürüyecek ve işler yürüyecek!)

EMEKLİ KADINLAR (EKA)

İSTANBUL'DA NEWROZ GÖZALTILARI TERÖRÜ



10 Nisan günü yine İstanbul'un pek çok yerinde baskınlar oldu ve aralarında Sarıgazi Ayışığı Sanat Merkezi yöneticisi Sami Tunca'nın da olduğu 19 kişi gözaltına alındı.

Devrimci ve yurtsever basın emekçileri, "Newroz gözaltıları"nın İstanbul Emniyet Müdürlüğü önünde protesto ettiler. Atılım, Etkin Haber Ajansı (ETHA), Halkın Günlüğü, Kızıl Bayrak, Mücadele Birliği, Özgür Gelecek, Emek ve Özgürlük Cephesi'nin katıldığı açıklamada "Çağdaş Küçükbatallı Serbest Bırakılsın" pankartı ve "Özgür Basın Susturulamaz" dövizleri açıldı. Açıklamada sık sık "Özgür Basın Susturulamaz", "Çağdaş Çıkacak Yine Yazacak", "Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldı.

Basın emekçileri adına ETHA editörü Arzu Demir yaptığı açıklamada, keyfi olarak yasaklanan Newroz kutlamaları ve sonrasındaki gözaltı ve tutuklamalara değinerek Newroz kutlamalarını haber yapmak için izleyen ETHA muhabirlerinden Çağdaş Küçükbatallı'nın da Newroz gerekçesiyle yapılan operasyonda bu sabah evinden gözaltına alındığını aktardı.

Atılım, Kızıl Bayrak, ve Halkın Günlüğü adına yapılan konuşmalarla da gözaltılar protesto edildi.

Sarıgazi Ekin Sanat Derneği başkanı Sami Tunca, ESP Genel Başkan Yardımcısı Çiçek Otlu, ESP İstanbul İl Yöneticisi ve HDK İstanbul İl Koordinasyonu üyesi Erdal Demirhan, Hasan Tunç, Sosyalist Parti PM üyesi ve İstanbul İl Yöneticisi Yiğit Yirmibeş, Öğrenci Kolektiflerinden İhsan Oğuz Yüzgeç ve Kadir Ev, Pir Sultan Yeşilkent Cemevi Yöneticisi Sezgin Kartal, İstanbul Üniversitesi öğrencileri Mehmet Akif Bilgin ve Eren Yurt, AKADER Sarıgazi Şube Başkanı Selçuk Kalaycıoğlu, Ekim Gençliği okuru Bekir Sürücü ve BDSP çalışanı Deniz Aydın, DHF'den Kenan Ulaş ve Muharrem Demir ve Pınar Kalaycı gözaltına alınmıştı.

Sarıgazi Mahallesinde Mücadele Birliği adına yapılan eylemde "Sami Tunca Yalnız Değildir, Baskılar Gözaltılar Bizi Yıldırılmaz" pankartı açılarak Sarıgazi Ekin Sanat Derneği'nden Demokrasi Caddesi'nin sonuna doğru yürüyüş yapıldı ve yürüyüş boyunca "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz", "Sam Tunca Yalnız Değildir", "Gözaltılar Serbest Bırakılsın", "Baskılar Gözaltılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldı.

Demokrasi Caddesi bitiminde Meydan'da Platform adına basın açıklamasını Rojda Şendur okudu. Yapılan basın açıklamasında Newroz bahane edilerek gerçekleştirilen operasyonlarda gözaltına alınan-

ların derhal serbest bırakılması istendi. Sosyalistlere yapılan bu saldırının tesadüf olmadığını, devletin yaklaşan 1 Mayıs çalışmalarını engellemeyi amaçladığının da altı çizildi.

Basın açıklamasından sonra eylem, atılan sloganlarla sona erdi.

Gözaltına alınanların ilk grubu, 12 Nisan günü savcılığa çıkarıldı. Beşiktaş'taki İstanbul Adliyesi'ne çıkarılan 9 kişinin dosyasında 18 Mart 2011 günü dışında Aralık 2011 ve Ocak 2012 tarihlerindeki telefon kayıtlarına yer verilmesi dikkat çekti. Sorguda gözaltına alınanlara "Kimin talimatı ile katıldın?" sorusu yöneldi. Newroz öncesi tarihlere ait telefon kayıtlarının dosyaya alınması ise "Gözaltı listesi önceden mi hazırlandı?" sorusunun sorulmasına neden oldu.

Saat 12.30'de Beşiktaş ACM önünde toplanan devrimci kurumlar, gözaltıları protesto etmek için bir basın açıklaması düzenledi. Mücadele Birliği, BDSP, DHF, Ekim Gençliği, EÖC ve Partizan'ın yaptığı basın açıklamasında "Gözaltılar Baskılar Tutuklamalar Bizleri Yıldırılmaz" pankartı açıldı.

Açıklamada, 2012 Newroz kutlamalarının Kürdistan'da ve her yerde büyük bir baskı ve teröre, saldırılara rağmen kutlandığını söylenerek "Ne gözaltı terörü, ne zindanlar bizleri yıldırılmayacak. Faşist baskılar, Kürt halkının özgürlük mücadelesini ve bu topraklardaki devrim mücadelesini boğamayacak" denildi.

Açıklama boyunca "Gözaltılar Derhal Serbest Bırakılsın", "Gözaltılar Baskılar Tutuklamalar Bizleri Yıldırılmaz" sloganları atıldı. Açıklamanın ardından ÇHD'den Av. Sevinç Sarıkaya da bir açıklama yaparak, bunun içinde bulunduğumuz süreçteki gözaltıların sadece bir tanesi olduğunu söyleyerek, gözaltındakilerin adli tıpta DNA örneği alınırken maruz kaldıkları işkence ve darbi anlattı.

Adliye önünde bekleyiş saat 17.00'ye kadar sürdü. Savcılık soruşturması tamamlanan 8 kişi serbest bırakılırken, Partizan okuru Pınar Kalaycı, tutuklanma talebiyle mahkemeye sevk edildi, ve serbest bırakıldı.

13 Nisan günü ikinci grup olarak savcılığa çıkarılanlardan 7'si tutuklandı.

Gözaltındaki 10 kişi savcılıkta ifade verirken, siyasi kurumlar ve Milyonlar Adalet İstiyor İnsiyatifi adliye önünde art arda basın açıklamaları yaptılar.

Eylem boyunca sık sık, "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" Ve "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldı.

Akşam geç saatlerde biten ifade işlemlerinin ardından aralarında ETHA muhabiri Çağdaş Küçükbatallı ve Emek Gençliği Merkez Yöneticisi Eren Yurt'un da olduğu 7 kişi tutuklandı □



1 MAYIS'A BASKI VE TERÖRLE GİRİLİYOR



Mücadele Birliği Platformu'nun 1 Mayıs ile ilgili çıkarmış olduğu "Denizlerin Bayrağı İle 1 Mayıs'a" başlıklı bildiri, "terör örgütünün propagandası yapıldığı" gerekçesi ile Gaziantep 1. Sulh Ceza Mahkemesinin 2012/19712 nolu kararı ile 13 Nisan günü toplatıldı.

Tamamen 1 Mayıs'a yönelik çalışmaların engellenmesi amacı taşıyan bu kararın ilk sonucu 18 Nisan günü Adana'dan geldi. Öğle saatlerinde Adana Ayışığı Sanat Derneği'ni basan polisler, toplatma kararı olan bildiriye el koymak istediler.

Ancak sanat merkezine girdikten sonra arama da yapmak isteyen emniyet müdürlüğü, dernekte bulunan 1 Mayıs ve 6 Mayıs'a yönelik, hakkında hiçbir dava açılmamış ve toplatma kararı bulunmayan tüm materyallere el koymaya başladı. 6 Mayıs'ta Antep'te yapılacak olan mitinge ait afiş ve bildirilere de el koymak için polis, savcılıkla telefonla görüşerek "her şeyi alın" talimatı aldılar.

Savcılıktan sadece telefonla alınan "el koyun" emri ile 1 Mayıs ve 6 Mayıs'a dair her şeye el koyan polis ayrıca hakkında hiçbir yasal soruşturma olmayan Y.E. Mücadele Birliği dergisinin 207 ve 208. sayılarını da aldılar.

Dernekte ayrıca kütüphanede bulunan kitapların da toplatması olup olmadığı araştırıldı. Birkaç saat süren arama ve el koymanın dışında dernekte bulunan ve aramaya eşlik eden Mücadele Birliği

dergisi Adana temsilcisi Ulaş YILDIZ da "yayımlar adına geldiği için" gözaltına alındı.

Ayışığı Sanat Merkezi'nin basılması, yayımlara el konulması ve Ulaş Yıldız'ın gözaltına alınması, 19 Nisan günü 17.00'de İnönü Parkı'nda yapılan basın açıklaması ile protesto edildi.

"Mücadele Birliği Susturulamaz, Ulaş Yıldız Yalnız Değildir" pankartı açılan eylem boyunca "Ulaş Yıldız Yalnız değildir", "Soruşturmalar, Gözaltılar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "1 Mayıs'ta Taksim'e İsyana Devrim'e", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı.

Açıklamada, "*Devrimci mücadeleye ve devrimcilere yönelik yapılan bu saldırılar bizleri yıldırmadı, yıldırılmayacak. Bizler yine; Kürt Ulusuna Kendi Kaderini Tayin Hakkı, Bütün İktidar Emegin Olacak, Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük*" şiarlarıyla Denizlerin Bayrağını 1 Mayıs'ta Taksim'de, 6 Mayıs'ta Antep'te dalgalandırıyor olacağız. Ve yine Ayaklanma ve Geçici Devrim Hükümeti hedefini işçi ve emekçilerle buluşturacağız. Usulsüzce ve hakkında hiçbir karar olmadan savcının sözlü emri ile el konan dergilerimiz, afiş ve bildirilerimiz iade edilsin! Temsilcimiz Ulaş Yıldız derhal serbest bırakılsın!" denildi.

Sloganlarla sona eren eyleme BDP, BDSP, DHF, Eğitim-Sen, İHD ve Halk Cephesi destek verdi.

20 Nisan günü sabah 09.00 civarında savcılığa çıkarılan Ulaş Yıldız, saat 15.30'da mahkemeye çıkarılarak serbest bırakıldı. Görüştüğümüz Ulaş Yıldız, "*Polis bana örgüte üye olmak, yardım etmek, üye kazandırmak ve propaganda yapmak suçlamaları yöneltti, ben susma hakkımı kullandım. Savcılığa çıkarıldığımda ise savcı bana direkt 'TKEP/L ile bir üyeliğin var mı?' diye sordu. Sonra Ayışığı Sanat Merkezindeki görevimi ve Mücadele Birliği dergileri ile bağlantımı sordu, ben de temsilcisi ve muhabiri olduğumu söyledim. Ardından hakkında toplatma kararı çıkan 1 Mayıs bildirisinin son paragrafını baştan sona bana okudu, burada ne demek istiyor dedi. Y.E. Mücadele Birliği dergisinin toplatılmış olan 196. sayısının Kürt halkı ile ilgili kapağını gösterdi. Savcı zaten odaya ilk girdiğimde, 'sen daha önce geldin değil mi?' diye sormuştu. Benden önce de TMSK komiseri yanına girmiş ve uzun uzun bilgi vermişti.*" dedi. □

TALAT TÜRKÖĞLU NEREDE!

Cumartesi Anneleri 367. haftada, 7 Nisan günü "12 Eylül zihniyeti 32 yıldır sürüyor; Talat Türkoğlu nerede?" diye sordular.

Talat Türkoğlu'nun gözaltında kaybedilişinin 16. yılı. Sosyalist kimliği ile bilinen ve defalarca gözaltına alınan, tutuklanan Türkoğlu, annesini ziyaret etmek için gitmek üzere otobüsle İstanbul'dan Edirne'ye gittiği sırada, annesine ve eşine telefonla yol boyunca polisler tarafından takip edildiğini söylemişti. Annesini ziyaretinden sonra Edirne'den İstanbul'a dönüşünde bir daha kendisinden haber alınmadı. İçişleri Bakanlığına, Başbakanlığa, çeşitli kurumlara yapılan başvurularda "*Talat Türkoğlu isimli şahıs herhangi bir nedenle gözaltına alınmamıştır*" cevabıyla karşılaştı.

10 Eylül 1997 tarihinde ise JİTEM mensubu itirafçı Kasım Açık, Gebze Cezaevi'nde el yazısıyla yazdığı itirafta Talat'ın kendisi gibi JİTEM'de çalışan Murat Demir ve Murat İpek tarafından öldürüldüğünü ve verilen görev gereği onu Meriç Nehri'ne attıklarını krokileriyle açıklamış olmasına rağmen soruşturma dahi açılmadı.

12 Eylül darbesinin yargılamasını eleştirilen Cumartesi Anneleri "böyle mi 12 Eylül'le hesaplaşıyorsunuz?" diyerek tepkilerini dile getirdiler. □



1 MAYIS'TA TAKSİM'DE OLACAĞIZ!



DİSK, KESK, TMMOB ve TTB İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağını açıkladı. 19 Nisan günü Taksim Gezi Parkı'nda saat 12.00'de bir araya gelen kurum temsilcileri adına basın açıklamasını, DİSK Genel Başkanı Erol Ekici yaptı.

1 Mayıs'ın emeğin kazanılmış haklarına yönelik yeni saldırıların gündeme geldiği bir dönemde gerçekleşmesinin önemli olduğuna değinen Ekici, "DİSK, KESK, TMMOB ve TTB olarak emek ve meslek örgütleri olarak tüm bu uygulamalara karşı 1 Mayıs 2012 Birlik Mücadele ve Dayanışma Günü'nü en geniş birlikteliği yaratarak kutlamak için başta Taksim 1 Mayıs alanı olmak üzere ülkenin dört bir yanında tüm mağdurlarla, yoksullarla, dışlananlarla, işsizlerle, işçilerle, kamu emekçileriyle, mimar ve mühendislerle, aydınlarla, sanatçılarla, kadınlarla, gençlerle, emeklilerle, basın emekçileriyle 1 Mayıs Alanlarında olacağız" dedi.

Güvencesiz, örgütsüz ve güvenliksiz bırakılan işyerlerindeki iş cinayetlerine de işaret eden Ekici 4688 sayılı Kamu Görevlileri Sendikalarında Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun ile 4+4+4 olarak bilinen Eğitim Kanunu'na ilişkin olarak ise dayatmacı, baskıcı, gerici yasal düzenlemeler planlandığını belirtti.

Her türlü hak alma çabasının ve mücadelesinin baskı ve şiddetle durdurulmak istendiğini, hapishanelerdeki tecrit uygulamasının devam ettiğini, kentsel dönüşüm adı altında kentlerin yağmalandığını, kar uğruna çevrenin talan edildiği, sağlık ve eğitim alanının ticarileştirildiği, kadın cinayetlerinin arttığı, gazetecilerin, sendikacıların, tutuklandığı zorun ve baskının hakim olduğu, Kürt halkının demokratik talepleri nedeniyle baskı ve tutuklamalarla yok sayıldığı, özel yetkili mahkemeler ve terörle mücadele yasası adı altında her türlü hak alma talebinin suç görüldüğü bir ortamın hüküm sürdüğüne değinerek, Ortadoğu ve Suriye'de ise emperyalizmin işgal politikalarının taşeronluğuna soyunmanın ülkeyi içinden çıkılmaz bir cendereye sürüklediğini ifade etti.

Ekici, İstanbul Valisi'nin bir soru üzerine "Henüz bize 1 Mayıs'a ilişkin başvuru yapılmadı" şeklinde yanıt verdiğini aktardı ve "bizler başvurumuzu yapmış bulunuyoruz. Fakat sayın Vali'nin bundan bilgisi yoksa işte burada açıklıyoruz. Bizler dört kurum olarak 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağımızı belirtiyoruz. Kendisinden saat bildirimini yapmasını bekliyoruz. Hep birlikte 1 Mayıs'ı özüne, anlamına uygun, taleplerimizle, bayraklarımızla, türkülerimiz, halaylarımızla Taksim'de olacağız" diyerek sözlerini tamamladı. □

ANTEP'TE 1 MAYIS ÇALIŞMALARI HIZ KAZANDI

Antep'te Mücadele Birliği Platformu'nun "1 Mayıs'ta Taksim'e" şiarıyla başlattığı çalışmalarını hızla devam ediyor. Mahallelerde gerçekleştirilen bildiri dağıtımlarında emekçi halkın yoğun ilgi gösterdiği görüldü, 1 Mayıs'ta Taksim'e gelmek isteyenlerle de bağlar kuruldu.

Mücadele Birliği Platformu 11 Nisan günü Şehitkamil ilçesi 8 Şubat Mahallesi, Kayaönü Mahallesi, Pir Sultan Abdal Mahallesi ve Cindersesi'nde bildiri dağıtımları yaptı; dağıtım yapanlar, polisler tarafından durdurularak GBK kontrolünden geçirildi. Yaklaşık 1 saat tutulan devrimcilere "afiş yaptıkları için" Kabahatler Kanunu'ndan ceza kesti.

Buzu kırıp Taksim'in yolunu açanların karşısında polislerin bu acizliklerine hiç yabancı değiliz. Hiçbir güç kitlesel bir şekilde Taksim'de olmamızı engelleyemeyecek.

12 Nisan günü de merkez Şahinbey ilçesi Düztepe, Dumlupınar, Kıbrıs Mahalleleri, Titizler Caddesi gibi işçi emekçilerin semt ve mahallelerinde bildiri dağıtımlarına devam edildi.

Halk tarafından yoğun ilgiyle karşılanan bildirilerin dağıtım sırasında polis yine kimlik kontrolü yaptı. "Denizlerin Yoldaşları"na halk destek verirken; sermayenin silahlı koruyucuları, devrimcileri 10 dakika beklettikten sonra kimliklerini teslim edip bırakmak zorunda kaldı.

Şehitkamil ve Şahinbey merkez ilçelerinde yaptığımız 1 Mayıs'la ilgili bildiri dağıtımlarında 3 günlük çalışmada 5 defa sivil polisler tarafından hem bildiri hem de kimlik sorgusu yapıldı.

En son olarak Antep Üniversitesi önünde yürütülen çalışmada, sivil polislerin oyalamak için yaptıkları uzun uzun kimlik sorgularına aldırmadan bildiri dağıtımlarına devam edildi.

Sivil polis aracından görüntü alan sivil polisler tepki gösterilmesi üzerine polisler araçlarından inerek kimlik sorgusu yapmak istedi. Kimliklerin daha önce sorulduğunun söylenilmesi üzerine polisten "İstedığımız zaman sorarız" cevabı geldi. Devrimcilerin kimlik göstermeyeceklerini söylemeleri üzerine polis, dağıtım yapanlardan birini gözaltına alacağını söyledi. Bununla birlikte yaşanan arbedenin ardından polisler dağıtımcıların kimliklerini göremeden ve gözaltı yapamadan araçlarına binip uzaklaştı.

Mücadele Birliği/Antep

ALEVİLER DE 1 MAYIS'TA TAKSİM'DE



İzmir Alevi Yol Kültür Dernekleri 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı Taksim'de olacağını yaptıkları basın açıklaması ile duyurdular.

9 Nisan Pazartesi günü saat 18.00'de eski Sümerbank önünde "Dersim'i Unutursan Maraş Olur, Maraş'ı Unutursan Çorum Olur, Çorum'u Unutursan Sivas Olur, Sivas'ı Unutursan Gazi Olur, Gazi'yi Unutursan Sonun Olur, Unutma-Unutturma" pankartı açılırken, "Devletin Alevi'si Olmayacağız", "Adalet Halkların Elleriyle Gelecek", "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanındayız", "Yaşasın 1 Mayıs" sloganları atıldı.

Okunan basın metninde 13 Mart günü Sivas Davasının zaman aşımına uğramasında ve tarihteki bütün katliamlarda devletin tutumunun aynı olduğuna dile getirildi. "Sadece Sivas katliamını değil, kardeşimiz Hrant Dink'i planlayarak öldüren, katillerini koruyup kollayanları,

Roboski'de hedef gözeterek Kürt halkının üstüne bomba yağdıranları sanıyorlar ki unutacağız, görmeyeceğiz, çıkarılan anayasalarla işçi ve emekçiler için, halklar için bu toprakları cehenneme çevirenler sanıyoruz ki susacağız. Bütün bunlara karşı çözümümüzü sokakta söyleme zamanıdır. Biz Aleviler eğer sokağa çıkmazsak, eğer örgütlü gücümüzle bütün bu saldırılara cevap vermezsek bizleri yeni katliamlar beklediği bilmeliyiz... 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağız. Bu ülkenin onurlu insanlarıyla, işçi ve emekçileriyle omuz omuza gerçekleri bir kez daha Taksim'de haykıracağız. Bu ülkenin 1 Mayıs alanı Taksim Meydanı'dır. Söyleyecek sözü olanı, daha iyi bir yarın isteyen herkesi 1 Mayıs Taksim'de olma çağırıyoruz" denilerek açıklama bitirildi.

Mücadele Birliği/İzmir

ŞİMDİ DEVR

İsyancı ve ayaklanmacı ruh hali Kürt halkına ve emekçi sınıflara egemen olandır. Bu enerjinin yıkıcı bir güç haline gelebilmesi için hedefinin somut, net biçimde belirlenmiş olması gerekir. Bu hedef devrim ve iktidardır.

Tekelci sermaye sınıfı ve devletin Türkiye'yi kanlı bir dış savaşa sürüklüyor olması bu hedefleri daha acil, daha yaşamsal kılmakla kalmıyor, bunun için gerekli olanakları da sunuyor.

İşçi sınıfı ve Kürt halkı, tekelci sermaye sınıfının hükümet eliyle hazırlamakta olduğu kanlı dış savaşı politik iktidarı ele geçirmeyi eylemlerinin temel hedefi haline getirirlerse önleyebilirler.

Türkiye, Ortadoğu'da bir savaşı mı sürükleniyor? Hükümetin, Başbakan ve Dışişleri Bakanının diplomatik temaslarına ve açıklamalarına bakılırsa bundan hiçbir kuşku duyulmamalı. Türkiye bir savaşa sürüklenmek isteniyor.

Bu bir saptamadır, gerçekleşip gerçekleşmeyeceği, bu işin başını çekenlerin amaçlarına varıp varmayacağı ayrı bir konudur. Hükümetteki, devletteki bu heves artık tüm dünya tarafından biliniyor. Suriye'ye saldırı amaçlanıyor. Bu o kadar öyle ki, Suriye'deki gelişmeleri kontrol altına amacıyla hazırlanan "Annan Planı" için girişimler daha başlamadan Türkiye söz konusu "Planı" "Kadük" yani ölü doğmuş ilan etti.

Şu gerçek artık tüm tarafların zihninde açık: Türkiye Suriye'deki olayların durulmasını istemiyor; bunun da ötesinde Suriye'nin mevcut iktidarının duruma egemen olmasından büyük bir korkuya kapılmış durumda. Onun için "barış" ortamını bozacak her türlü girişimi ya bizzat örgütlüyor ya da doğrudan teşvik ediyor.

Bir bütün olarak tekelci sermaye sınıfı, özel olarak hükümet büyük bir korkuya kapılmış durumda çünkü herhangi bir biçimde Suriye'de mevcut iktidarın duruma egemen olması halinde Türk dış politikasının iflasi ilan edilmiş olacak. Bu nedenle ne yapıp yapıp bölgede savaş çıkartmaya çalışıyor. Sınırdaki provokasyonlar yapıp NATO'nun 5. maddesini işeterek NATO'yu Suriye'ye saldırtma da dâhil savaş çıkartmak için her yola başvuruyor. Türkiye'nin bir savaşa ihtiyacı var; bu çok açık.

Hükümetin Türkiye'yi savaşa sürükleme arzusu bununla sınırlı değil. Başbakan son dönemde gözle görülür biçimde Irak'ın iç işlerine müdahale etmeye, bu konuda saldırgan açıklamalar yapmaya başladı. Irak Başbakanı Maliki, Türkiye'nin girişimlerini ve açıklamalarını,

"Türkiye bölgede düşman ülke haline gelmeye başlıyor" sözleriyle açıkladı.

Irak başbakanını böyle "ağır" bir değerlendirmeye götüren sebep sadece Hükümetin açıklamaları değil ama aynı zamanda pratik icatları da böyle bir değerlendirmenin temel nedeni oldu. Nedir bu pratik icraatlar? Türkiye artık saklamaya gerek duymadığı bir şekilde Maliki hükümetini devirmeye çalışıyor, bunun için Irak'ta aranan bir kişi olan Irak Cumhurbaşkanı Yardımcısı Haşimi ile görüşmeler yapıyor; Haşimi'yi Barzani ile buluşturuyor ve Irak hükümetinin nasıl düşürüleceği üzerinde basına yansıtacak açıklıkta konuşuyor. Bu, başka bir ülkenin iç işlerine alenen karışmaktır.

Demek ki, Türk hükümeti sadece Suriye değil fakat Irak'taki iktidarı da düşürmek için kollarını sıvamış durumda. Altını çizmekte yarar var: bu sözlerimiz hükümetin ve devletin bu süreçten başarıyla çıkacağını, planladıklarını başarıyla gerçekleştirebileceğini düşündüğümüz şekilde anlaşılmalıdır. Ama önce durumun doğru tespiti gerekiyor, yaptığımız da budur.

Hükümet Barzani'yi Neden Öptü?

Suriye'den sonra Irak-Türkiye arasındaki gerilimin son perdesi Barzani-Haşimi-Erdoğan üçlüsünün buluşmaları oldu. Türkiye'nin ev sahipliği yaptığı bu buluşmada yakın geçmişe kadar Türkiye tarafından hakir sözlerle anılan Barzani şimdi "devlet başkanı" protokolüyle karşılanıyor, kendi ülkesinde aranan bir adam en yetkili makamlarla görüşüyor.

Neden? Türkiye ve Kürdistan sol çevrelerinden eskiden şöyle kolaycı bir yaklaşım var: Ne zaman Ortadoğu'da emperyalistlerin ya da emperyalistlerle ilişkili devletlerin bir müdahalesi, savaş kışkırtması benzeri bir şey olsa hemen "petrol ve enerji kaynaklarına egemen olma isteği" ile açıklanırdı. Suriye olayı bu açıklama biçiminin kofluğunu, işe yara-

İRİM ZAMANI

mazlığını ortaya çıkardı. Çünkü Suriye’de ne zengin petrol yatakları ne de başka enerji kaynakları vardı. Buna rağmen emperyalistler ve işbirlikçileri, bunların başında Türkiye geliyor, Suriye’ye müdahale için görülmedik bir istek ve çaba içindeler.

Elbette petrole sahip olma isteği bir faktör olabilir ama bu sıralamada ancak ikinci, üçüncü dereceden bir etken olabilir. Temel neden ise emperyalistlerin Ortadoğu’ya tam egemen hale gelerek yaklaşmakta olan devrimlerin önünü kesmektir. “Ayaklanmalar Yüzyılı”nda emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin birinci önceliği budur.

Emperyalistler bu amaçlarına Ortadoğu devletlerine kendi denetimlerinde rahatça tutabilecekleri islami iktidarları getirerek varmaya çalışıyorlar. Bu iktidarlar, “Müslüman Kardeşler” türünden iktidarlardır. Libya’da, Tunus’ta, Mısır’da, Yemen’de denemeye çalıştıkları budur. Şimdi bunu Suriye’de gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Irak’ta ise aynı amaca bir başka biçimde varmaya çalışıyorlar.

Türkiye’nin saldırgan politika ve üslubu bu çerçevede değerlendirilirse doğru anlaşılabilir ve kavranabilir. Şimdi sorumuzun yanıtına yaklaşmış bulunuyoruz. Barzani’nin yanağına kondurulan bu öpücüğün kerameti nedir? Kısaca söylersek, hükümet, devlet, tekelci sermaye sınıfı, bir bütün halinde kendi topraklarında gittikçe büyüyen bir devrimden korkuyorlar. Bu birleşik devrimin en önemli kaldırıcı olan Kürt halkının özgürlük savaşından korkuyorlar. Barzani’ye bu devrim yangınının bir bölümünü söndürecek, söndürmeye yardım edecek itfaiye eri gözüyle bakıyorlar, temel mesele budur.

Hakkını vermek gerekirse, Barzani, üzerine düşeni yerine getirmek için fazlasıyla hevesli. Daha Türkiye’den ayrılmadan Kürt halkının savaşı bırakması gerektiğini, silahların zamanının geçtiğini ilan ediverdi. UKH silah bırakmaz ise

kendi gücünü kullanacağını da açıkladı. Türkiye için bundan iyisi bulunabilir mi? İşte “Ulusal Birlik”i inşa etmesi beklenen adamın kendi halkının özgürlük savaşına yaklaşımı! Burjuvazinin sınıf çıkarları ulusal çıkarların çok üstündedir. Biliyoruz ki hiçbir hizmet burjuva dünyada maddi karşılığı olmadan gerçekleşmez. Bu durumda Barzani’nin hizmetinin maddi karşılığı olduğundan şüphe olmamalı; yoktur. Ancak bunu şimdilik konu dışı bırakıyoruz.

İhtiyaçtan Savaş

Türkiye’nin bir savaş arayışı içinde olduğu, açıklamayı gerektirmeyecek kadar açık. İhtiyaçın kaynağı devrim korkusudur. Her gün gelişip yayılmakta olan devrimi bir dış savaşla önleyebileceğini düşünüyor. Devrimi ya da iç savaşı bir dış savaşla önleme düşüncesi Türk burjuvazisine özgü bir keşif değil. Değişik ülkelerin burjuva sınıfları yüzyıldan fazla bir zamandır bu politikayı izliyorlar.

Savaşa ihtiyacı olan, dolayısıyla kıskırtan, savaş çıkartmak için her yola başvuran Türkiye olduğuna göre burada emperyalistlerin rolü nedir? Gerçekte, sandığı gibi emperyalistler mi Türkiye’yi Suriye’ye karşı savaşa sürüklüyorlar yoksa Türkiye mi emperyalistleri bir savaşa zorluyor?

Açıklamalar, diplomasi trafiği, pratik çabalar dikkatle incelendiğinde aslında Türkiye’nin emperyalistleri, özellikle de ABD’yi bir savaşa zorladığını, NATO’yu işin içine katmak için provokasyonlar düzenlediği; ABD’nin en azından şimdilik Türkiye’yi frenlemeye çalıştığı görülecektir. Bu durum, tekelci sermaye sınıfının ve hükümetin bir devrimden duyduğu korkunun, dolayısıyla da bir savaşa duyduğu ihtiyacın büyüklüğünü ifade ediyor.

Peki, bir dış savaş, hükümetin ve tekelci sermaye sınıfının korkusuna çare olacak mı, devrimi önleyebilecek mi? Suriye ya da Irak’la –çünkü artık Irak’ta Türkiye’yi “düşman ülke” saymaya baş-

ladı- girişilecek bir dış savaşın devrimi önleyemeyeceğini, aksine, sürecin başında şoven bir hava egemen olsa da, kısa sürede devrimi derinleştireceğini rahatça söyleyebiliriz.

Dış savaş devrimi önleyemeyecek ama burjuva iktidarı yıkacak bir devrim dış savaşı, Türkiye’nin komşularıyla girişileceği bir savaşı önleyebilir. Demek ki, emekçi sınıfların ve Kürt halkının yıllar boyu acı çekmelerine, kan ve gözyaşı dökmelerine yol açacak bir dış savaş kaçınılmaz bir durum değil. Bu savaş önlenbilir ve önlenmelidir. Ama bunu gerçekleştirmenin tek yolu tekelci sermaye sınıfına, onun düzenine karşı ayaklanmaları örgütlemek, yaymak, derinleştirmektir.

Savaşın kaynağı tekelci sermaye düzeni ve onun politik iktidarlarıdır. Bu kaynaklar ortadan kaldırıldığında savaş tehlikesinin kendisi de ortadan kalkacaktır. Ve bu, her zaman olduğundan daha fazla mümkün hale gelmiştir. Çünkü emekçi sınıflar ve Kürt halkı, uzun süredir sermaye sınıfı düzenine ve devlete karşı ayaklanmacı bir ruh haliyle savaşıyor, yaşamsal sorunlarının kalıcı çözümü için ne bedel gerekiyorsa ödemeye hazır olduklarını eylemleriyle ifade ediyorlar.

İsyancı ve ayaklanmacı ruh hali Kürt halkına ve emekçi sınıflara egemen olmaktadır. Bu enerjinin yıkıcı bir güç haline gelebilmesi için hedefinin somut, net biçimde belirlenmiş olması gerekir. Bu hedef devrim ve iktidardır.

Tekelci sermaye sınıfı ve devletin Türkiye’yi kanlı bir dış savaşa sürüklüyor olması bu hedefleri daha acil, daha yaşamsal kılmakla kalmıyor, bunun için gerekli olanakları da sunuyor.

İşçi sınıfı ve Kürt halkı, tekelci sermaye sınıfının hükümet eliyle hazırlamakta olduğu kanlı dış savaşı politik iktidarı ele geçirmeyi eylemlerinin temel hedefi haline getirirlerse önleyebilirler.

Onun için tek cümleyle: Şimdi devrim zamanı. □

1 MAYIS SÖYLEŞİLERİ



İşçi sınıfının kapitalizme karşı mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor.

Mücadele Birliği Platformu, Devrimci İşçi Komiteleri 1 Mayıs'ın ve 1 Mayıs'ta İstanbul'da Taksim Meydanı'nda olmanın önemi üzerine işçi ve emekçilerle bir söyleşi düzenledi.

Sarıgazi Ayışığı Sanat Merkezi'nde 22 Nisan günü saat 14.00'de "İşçiler 1 Mayıs'ı Tartışıyor" adıyla yapılan söyleşiye Sarıgazi ve diğer semtlerden birçok işçi ve emekçiler katıldı.

Söyleşiye gelenlerin genel isteği üzerine işçi sınıfı için 1 Mayıs'ın önemine ve tarihçesine değinildi. Türkiye başta olmak üzere farklı ülkelerdeki 1 Mayıs'ın nasıl kutlanıldığı üzerinden örnekler verildi. Söyleşi İstanbul'da 1 Mayıs'ın kutlanması üzerinde yoğunlaştı. İstanbul özelinde 1 Mayıs'ın tarihçesi aktarıldı. İstanbul'da 1 Mayıs Alanı'nın Taksim Meydanı olduğuna ve bunun büyük bedeller ödenerek kazanıldığına değinildi. 70'li, 80'li 90'lı ve 2000'li yıllarda İstanbul'da 1 Mayıs'ın Taksim Meydanı'nda kutlanmasına ilişkin tarihçesi üzerinde duruldu.

Söyleşi tarih boyunca İstanbul'da 1 Mayıs'ın Taksim Meydanı'nda kutlanması konusunda sendikaların, devrimci siyasetlerin söylemleri ve 1 Mayıs'lar da hangi alanlarda oldukları üzerinde ilerledi.

İstanbul'da 1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'nda olmak için 1990'lardan sonra sendikaların ve devrimci siyasetlerin, 1 Mayıs hazırlıkları yapılırken tartışmalarda "1 Mayıs'ta Taksim'de olunmalıdır" söyleminde buldukları ama 1 Mayıs'ta devletin gösterdiği izinli alanlarda 1 Mayıs'ı kutladıklarına, 1992'den itibaren Mücadele Birliği Platformu'nun her 1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'nda olduğuna değinildi.

İstanbul'da işçi sınıfının bedeller ödeyerek kazandığı Taksim Meydanı'nın 1 Mayıs alanı olarak tarihe geçtiği ve bundan taviz verilemeyeceği üzerinde durulan söyleşide, işçi sınıfının öncüsü olduğunu iddia eden devrimcilerin 1 Mayıs'ı Taksim Meydanı'nda kutlaması ve bunun işçi ve emekçilere aktarması gerektiği belirtilerek Taksim'e arkasını dönenlerin devrimci olmak iddiasında bulunamayacağı görüşü öne çıktı.

İşçiler ve emekçiler olarak bu 1 Mayıs'ta oluşturulacak komitelerle kitleleri Denizlerin Bayrağıyla 1 Mayıs Alanına sloganıyla 1 Mayıs'ta Taksim'de olma çağrısı yapılmasının önemi üzerinde duruldu. □

İŞÇİLER 1 MAYIS'I TARTIŞIYOR

21 Nisan Cumartesi günü saat 17.00'da İzmir Ayışığı Sanat Merkezi'nde "İşçiler 1 Mayıs'ı Tartışıyor" başlıklı bir söyleşi gerçekleştirildi. Söyleşiden önce Sibel Sürücü'yle ilgili kısa bir anma etkinliği yapıldı. Etkinlik, Sibel Sürücü nezdinde bütün devrim ve sosyalizm savaşçıları adına saygı duruşu ile başladı. 22 Nisan 2001'de Ölüm Orucu eyleminin 124. gününde ölümsüzleşen Sibel Sürücü'nün hayatına, mücadelesine şiirlerle ve kısa bir konuşma ile değinildi.

Anmanın ardından 1 Mayıs'ın 1977'den bugüne kadar ki süreciyle ilgili slayt gösterimi yapıldı. Slayt gösteriminin sonrasında Vefa Serdar sözü aldı, konuşmasına işçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ın dünyada ilk ortaya çıkış tarihini anlatarak konuşmasına başladı. Serdar; bu süreç içerisinde özellikle "kanlı 1 Mayıs" olarak tarihe adını yazdıran 1977 1 Mayıs'ının işçi sınıfı ve işçi sınıfı mücadelesi açısından taşıdığı öneme değinerek 1 Mayıs alanının Taksim alanı olduğunu belirtti.

Serdar; "Ağır bedeller verilerek kazanılan Taksim Meydanı'na sırt çevirmek, kendini sınıf önderi olarak gösteren, kendine o misyonu biçen devrimcilerin işlediği bir suçtur" dedi. 90'lı yıllardan itibaren işçilerin kanının döküldüğü "Kızıl Meydan"a sırtını dönenlere gönderme yaparak "tarih bunları unutmayacak, siz de unutmayın" dedi. Son olarak 2012 1 Mayıs'ına güçlü bir katılımın sağlanmasının önemine ve örgütlenmenin zorunluluğuna değinerek Portekiz Komünist Parti üyesi olan Manuel Tiago'nun kitabından bir alıntı yaparak söyleşiyi sonlandırdı.

İzmir Devrimci İşçi Komiteleri



SİNCAN'DA YENİ SALDIRI DALGASI!

Zindanlarda devrimci tutsaklara yönelik keyfi baskı ve uygulamalara her geçen gün yenileri ekleniyor. Sincan zindanına Aralık ayında gelen müdür Cemalettin Konca, yasalar ve genelgede tutsakların aleyhine olabilecek tüm maddeleri uygulamaya koyuyor ardı ardına. Ancak bu elbette kişinin görüş ve inisiyatifiyle sınırlı bir konu değil. Basından da görünen, Osmaniye'den Şakran'a kadar pek çok cezaevinde yaşananları göz önüne aldığımızda bunların hiçbirisinin münferit olaylar olmadığını, devletin sistematik uygulamaları, devrimci tutsakları teslim alma politikası olduğunu; bütün saldırıların bir parçası olduğunu görebiliyoruz.

Müdür Konca, cezaevinde tutsakların okuyacağı yayınlar için genelgede geçen "bedelini ödeyerek yararlanabilirler" cümlesinden yararlanarak, yayınların, özellikle de dergilerin cezaevine alınmasını durdurdu. Ailelerin, ziyaretçilerin getirdiği ya da posta ile gelen dergiler de bu genelgeyle tutsaklara verilmemeye başlandı. Tutsaklara "tıpkı günlük gazeteler gibi parasıyla bayiden alırsanız olur, yoksa olmaz" deniyor. Sincan F Tipi Zindanındaki tüm devrimci tutsaklar, bu durumun düzeltilmesi için infaz hakimliğine başvurular.

Bunun yanı sıra, 30 Mart Cuma günü, 3 kişilik bazı hücrelere de baskın yapılarak zorla yer değişikliği yapıldı. "Aynı dosyada yargılananların birlikte kalamayacağı"na dair maddeye dayanarak yapılan bu değişiklik sırasında zor kullanıldı ve yumruk ve tekmelemlerle tutsaklara saldırıldı.

Zindanlara yönelik saldırılar, topluma yönelik saldırıların bir parçasından başka bir şey değil. Bu, devrimle zindanlar arasında doğru bir bağ kurulduğunda görülebilir.□

SARI KÖPEK SÖZLEŞMESİ HORTLADI

Marmara Üniversitesi Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde taşeron işçilere dayatılan iş sözleşmelerinde, suç olmasına karşın sendikaya üye olmanın yasaklandığı ortaya çıktı.

Marmara Üniversitesi Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nin taşeron şirketi M.N.A. LTD. ŞTİ. Simge LTD.ŞTİ. ARC LTD. ŞTİ. Adi İş Ortaklığı, emekçilerin örgütlenme özgürlüğüne yüz yıl önce rastlanan bir sözleşme biçimiyle saldırdı.

Taşeron şirket hastanede çalışan 1000'e yakın emekçiye dayattığı 'Belirli İş Sözleşmesi'nde yer alan 2 maddede açıkça sendika üye olmayı yasakladı.

Yasaklama üzerine sağlık iş kolundaki sendikalar emekçiler tepkilerini dile getiriyorlar.

Dev Sağlık İş Sendikası 18 Nisan günü buna tepki olarak Unkapanı'nda bulunan Sosyal Güvenlik Kurumu önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

"İşte AKP'nin Özgürlük ve Demokrasi Anlayışı 'Sarı Köpek Sözleşmeleri' Yüzyıl Sonra Hortladı" yazılı pankart açan Dev Sağlık-İş Sendikası yöneticileri adına basın açıklamasını Arzu Çerkezoğlu yaptı.

Marmara Üniversitesi Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde taşeron işçilere dayatılan sözleşmeyi hatırlatarak sözlerine başlayan Çerkezoğlu, işçi sınıfının mücadeleler sonucu kazandığı örgütlenme hakkına, Anayasa ve yasalarca güvence altına alınmasına karşı bir bilim yuvası olan üniversitede böylesine açık biçimde saldırılmasına tepki gösterdi.



Sözleşmeye sendikal örgütlenme yasağı konduğunu, bunun bir sözleşme hükmü olarak 2 ayrı maddede düzenlenmiş olduğunu ve bunu anayasal bir suç olduğunu belirten Çerkezoğlu, bu tür bir sözleşmenin hastane yetkililerinin bilgisi olmaksızın imzalatılmasının mümkün olamayacağına dikkat çekti.

İhale sözleşmesi ile çalışan şirketin tüm işlem ve evraklarının hastane tarafından denetlendiğini hatırlatan Çerkezoğlu bu nedenle hastane yöneticilerinin hem görevlerini kötüye kullandıklarını hem de işçilerin ve sendikanın sendikal haklarını kullanmasının engellendiğini ifade etti.

Taşeronlaştırmanın temel hedefinin işçileri örgütsüzleştirmek, sendikasızlaştırmak olduğunu, buna karşılık taşeron sağlık işçileri olarak yıllardır "insan ihaleyle çalıştırılmaz, sağlıkta taşeron olmaz" diyerek Türkiye'nin dört bir yanında mücadele yürüttüklerini aktaran Çerkezoğlu, Devrimci Sağlık-İş Sendikası olarak taşeron çalıştırmayı bu topraklardan silinceye kadar fiili, meşru ve hukuksal zeminde her gün yeni kazanımlarla mücadeleyi büyüttüklerini ifade etti.

Sağlık sistemindeki sorunlara ve yasa değişikliklerine de değinen Çerkezoğlu, ertesi gün de Gaziantep'te hasta yakınlarının saldırısı sonucu yaşamını yitiren Dr. Ersin Arslan için bir günlük iş bırakma eylemi gerçekleştireceklerini, 22 Nisan'da ise tüm illerden sağlık çalışanları olarak Ankara'da olacaklarını belirterek basın açıklamasını tamamladı.□

HAYAT KURTARANLAR CAN GÜVENLİĞİ İSTİYOR



Antep'te Avukat Cengiz Gökçek Devlet Hastanesinde çalışan Göğüs Cerrahisi Uzmanı 30 yaşındaki Dr. Ersin Arslan, 17 Nisan günü saat 13.00 civarında, 10 gün önce yaşamını yitiren bir hastasının 17 yaşındaki torunu tarafından çalıştığı hastanede bıçaklı saldırıya uğradı.

Saldırıda ağır yaralanan Arslan, yanına koşan meslektaşları tarafından hemen ameliyata alındı, fakat kurtarılamadı. Saldıran genç de olay yerinde yakalandı. Sağlık emekçileri, arkadaşlarının saldırıya uğramasını protesto etmek için bir eylem yaptılar.

Tabip Odası tarafından gerçekleştirilen yürüyüşe yüzlerce sağlık emekçisi katıldı. Şehir merkezinde devlet hastanesinden Demokrasi Meydanı'na doğru caddeyi trafiğe kapatarak yürüyen emekçiler sık sık "Sağlıkçıya Uzanan Eller Kırılınsın", "Bakan İstifa", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganları attılar.

Sağlık emekçileri Demokrasi Meydanı'nda yapılan basın açıklamasının ardından 15 dakikalık bir oturma eylemi yaptı ve

tekrar Devlet Hastanesine doğru yürüyüşlerine devam ettiler. Hastane içerisinde de sloganlarla yürüyen emekçiler Acil Servisin önüne gelerek eylemlerine devam ettiler. Burada toplanan emekçilere hasta ve hasta yakınları da destek verdi. Eylem alış ve sloganlarla sona erdi.

Yastayız Çalışmıyoruz

Doktor Ersin Arslan'ın Antep'teki cenazesi, bir protesto eylemine dönüştü. Sağlık emekçileri ve Antep halkı, 18 Nisan Çarşamba günü iş bırakarak erken saatlerde hastane bahçesinde bir araya geldiler. Binlerce kişi sloganlarla cenazenin gelişini bekledi.

Cenazenin gelmesinin ardından Tabipler Odası'nın pankartı arkasında kortejler oluşturuldu ve İstasyon Meydanı'na doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş boyunca "Bakan İstifa", "Antep Uyuma Doktoruna Sahip Çık", "Yastayız Çalışmıyoruz", "Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Sağlıkçıya Uzanan Eller Kırılınsın" sloganlarıyla yürüyen yaklaşık 4 bin kişi, ana caddeyi trafiğe kapattı.

Yürüyüşün ardından İstasyon Meydanı'nda konuşmalar yapıldı ve bekleyen otobüslere binilerek mezarlığa doğru yola çıkıldı. Dr.Ersin Arslan Asri Mezarlık'ta yapılan törenle toprağa verildi.

Sağlıkta Şiddeti Durdurun!

İstanbul Tabip Odası ve SES Aksaray Şubesi'ne üye sağlık emekçileri 18 Nisan günü Cerrahpaşa Hastanesi'nde bir araya geldiler ve "Sağlıkta Şiddeti Durdurun. Artık Yeter! Hedef Tahtası Olmak İstemiyoruz" pankartı açarak önce yitirdikleri arkadaşları Dr. Ersin Arslan için saygı duruşunda bulundular.

İstanbul Tabip Odası Başkanı Tayfun Gören, Dr. Ersin Arslan'ın ölümüne değinerek bunun 2002 yılından beri süren sağlık sistemindeki değişimin bir sonucu olduğunu ifade etti. Sağlık sistemindeki yükün tamamen doktorlara yüklendiğini ve doktorla hastanın karşı karşıya bırakıldığını vurgulayan Gören, sağlık sisteminde yapılan değişikliklerle özel hastanelerin arttırıldığını, vatandaşın hekime ulaşmasının kolaylaştırıldığını fakat diğer yandan sistemin bozuk-

luğunun yükünün doktorların omuzlarına yüklendiğini belirterek, "Hasta doktora daha kolay ulaşabiliyor ama keşke hasta doktorun yanın elinde çiçekle gidebilseydi, bugünkü sistemle doktoruna satırla giden vatandaşa yaratıldı" dedi.

19 Nisan Perşembe günü acil sağlık hizmetleri dışında hizmet sunmayacaklarını belirten sağlık emekçileri, "Bütün hekimleri ve sağlık çalışanlarını canlarına, onurlarına ve mesleklerine sahip çıkmaya çağırıyoruz" diyerek eylemi sona erdirdi.

Antep:

Dr. Ersin Arslan'ın öldürülmesini ve sağlıkta dönüşüm yasalarını protesto eden sağlık emekçileri 19 Nisan günü yine eylemdeydi.

Devlet Hastanesi bahçesinde bir araya gelen emekçiler saat 11.00'e doğru kortejlerini oluşturup yürüyüşe geçti. Halktan da yoğun desteğin görüldüğü grevin 2. günündeki eylemde sel olup akan binlerce kişi Sağlık Bakanına, Sağlıkta Dönüşüm Yasalarına ve başhekime öfkelerini haykırdı. Demokrasi Meydanı'na yürüyen kitle, burada eylemlerine devam etti. Eyleme eczacılar, avukatlar, mimarlar, mühendisler ve çeşitli sivil toplum örgütleri de katıldı.

Yaklaşık iki saat süren eylem sloganlarla sona erdi.

İstanbul:

19 Nisan'da yapılan grevde, İstanbul'un çeşitli semtlerinde bulunan hastanelerde hizmeti durduran doktorların yanı sıra hemşireler, laboratuvar çalışanları, taşeron sağlık işçileri de katıldı. Hastanelerde acil servisler dışındaki servislerde hizmet verilmedi. Sağlık emekçileri görevli buldukları hastanelerin bahçelerinde sabahın erken



saatlerinde basın açıklamalarıyla güne eyleme başladılar.

Anadolu Yakası'nda bulunan hastanelerden Göztepe Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nin Merdivenköy'de bulunan Polikliniklerinde % 100'e yakın bir katılım sağlandı. Sağlık emekçileri basın açıklaması öncesi hastalara ve çevreye bildiri dağıtımını yaparak sağlık sistemine ilişkin sorunlar hakkında bilgi verdiler. Grevden habersiz olan ve muayene ve tedavi için gelen hastalara grevde olduklarını belirten sağlık emekçileri tepki göstermezken bir kısmı da basın açıklamasını izledi.

“Üzgünüz... Kızgınız...Öfkeliyiz... Tepkiliyiz... İsyan Ediyoruz” pankartı açılan Göztepe Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde Türk Tabipleri Birliği ve SES üyeleri adına basın açıklamasını SES İşyeri Temsilcisi Özkan Gülmez yaptı.

Açıklamada “Dr.Ersin Arslan'ın ölümünün sorumlusu aslında 17 yaşındaki bir genç değil, hükümetin sağlık politikalarıdır” denildi.

Sağlık emekçileri basın açıklamasının ardından saat 11.00'de Beyazıt'ta bir araya gelmek üzere yola çıktılar.

İstanbul'da bütün hastanelerden Çapa Tıp Fakültesine gelen sağlık emekçileri, hastane bahçesinde toplandılar. Beş bini aşkın kişinin katıldığı yürüyüşte Cerrahpaşa ve Samatya Hastanelerinde çalışan sağlık emekçilerinde Fındıkzade'de Çapa'dan gelen kolla birleşti.

Millet Caddesi'nden Ordu Caddesi'ne geçen kitle, Beyazıt Meydanı'nda Anadolu yakasından gelen kitleyle buluşarak İl Sağlık Müdürlüğü önüne kadar yürüdü. Sağlık emekçilerinin yürüyüşüne DİSK Genel Başkanı Erol Ekici, KESK Genel Başkanı Lami Özgen'in de aralarında bulunduğu sendika ve meslek örgütleri temsilcileri destek verdi.

İl Sağlık Müdürlüğü önünde basın açıklamasını okuyan TTB Yönetim Kurulu Üyesi Ali Çerkezoğlu, “Kırgınız, öfkeliyiz, yastayız. Bizler bu cinayeti gördük. Herkes gördü. İstanbul'da, Ankara'da, İzmir'de, Denizli'de, Batman'da, Bursa'da gördük. Ülkemizin hemen her ilinde, her sağlık kuruluşunda hemen her gün gördük. Müşteri memnuniyeti, SABİM şikayet hattı, hastanelerin cirosu dışında gözü bir şey görmeyenlerin, bu uğurda hekimleri yok sayanları, şimdi akıtacağı 'Timsah gözyaşlarını' kabullenmiyoruz” dedi ve sağlık emekçilerinin taleplerini şöyle sıraladı:



“Öncelikle, daha önce önerdiğimiz, sağlıkta şiddet sorunu Meclis'te ivedilikle ele alınsın. Hakime ve sağlık emekçisine karşı işlenen şiddet suçlarına ceza-i yaptırım gerektiren yasal düzenleme yapılsın. Hastaları doktorlara karşı kışkırtan söylemlerden vazgeçilsin. Hastalarla doktorları karşı karşıya getiren SABİM şikayet hakkı hemen şimdi kaldırılınsın. Sağlık birimlerinde çalışanlara yönelik risk haritaları, işçi sağlığı birimleri ivedilikle oluşturulsun.”

Dünya Tabip Odaları Başkanı Dr. Jose Luiz Gomez do Amaral, İstanbul Tabip Odası Başkanı Prof. Dr. Taner Gören, DİSK Genel Başkanı Erol Ekici ve KESK Genel Başkanı Lami Özgen de, yaptıkları konuşmalarda, şiddete uğrayan sağlık emekçilerinin yanında olacaklarını sağlıkta dönüşüm projesinin adı altında değiştirilen uygulamaların yansımaları olduğunu Sağlık Bakanının derhal istifa etmesi gerektiğini ifade etti.

İzmir:

Sabah saatlerinde sağlık emekçileri, hastane içinde Dr. Ersin Arslan için yürüyüşler yaptılar, saat 12.00'de ise Basmane Meydanı'nda toplandılar.

Tepecik Devlet Hastanesi, Doktor Behçet Uz Çocuk Hastanesi çalışanları Basmane Meydanı'na yürüyerek geldi. Dr. Ersin Arslan'ın fotoğrafının bulunduğu “Hasta Yakınları Bıçaklayarak Öldürdü.. Yastayız.. Bugün Çalışmıyoruz... İzmir Tabip Odası” imzalı dövizler taşınırken “Sağlık Bakanı

Sağlık Düşmanı”, “Sağlıkta Dönüşüm Öldürüyor”, “Sağlıkçılar El Ele Süresiz Grev”, “Bakan İstifa”, “Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz” sloganları atıldı. Basmane Meydanı'ndan yolu kapatarak yürüyen sağlık emekçileri, yürüyüşü İzmir İl Sağlık Müdürlüğü önünde bitirdi.

Yürüyüş boyunca iş yerlerinden alkışlarla destek verilirken eyleme dışarıdan katılımlarda oldu. Sağlık Müdürlüğü önünde Türk Tabipler Birliği ve İzmir Tabip Odası adına kısa konuşmalar yapıldı. Ardından SES İzmir Şube başkanı Veli Atanur “Yastayız... Bugün basın açıklaması yapmayacağız basın açıklaması yerine isyan edeceğiz. Bugün basın açıklaması yapmayacağız asla ağıt yakmayacağız isyan edeceğiz...” diyerek konuşmasına başladı. Veli Atanur sağlıkta dönüşüm yasasına değindikten sonra iş bırakma eylemlerini sürdüreceklarını söyledi.

Atanur'un konuşmasından sonra Sağlık Müdürlüğü'nün kapısına siyah çelenk bırakılmak istendi. Kapı girişini tutan polisler çelenk bırakacak kişilerle girmek isteyen basını engellemek istedi ama karşısında yüzlerce sağlık çalışanını buldu. Sağlık çalışanları kapıyı açarak İl Sağlık müdürlüğü giriş kapısına kadar gitti. Sendika yöneticilerinin araya girmesi ile İl Sağlık Müdürlüğü giriş kapısı önünden çıktı.

Bir anlık gerginliğin ardından Dr.Ersin Arslan'ın ölümünden sonra meslektaşlarının yazdığı “Altı bıçak darbesi/ Her yıla bir tane/Kanayan/ Et değil, tırnak değil./ Kaburgamın orta yeri/ Şah damarım/Kaçamak uykularım/ korkularım/ Umutlarım /Alın Ödedim İşte/ Kışkırtılmış öfkeye/ Verilen son kurbanım/ Biz orta yer malıyız/ Peşkeş çekin herkese/ Bir çocuğun öfkesi öldürür mü insanı/ Ölüm suskunluğumuzda saklı/ Ölüm çaresizliğimizde” şiiri okundu.

Ardından sağlık emekçileri hastanelere giderek eylemlerine devam etti.

Sağlık emekçileri 20 Nisan günü de İstanbul'daki pek çok hastane gibi Taksim Araştırma ve İlk Yardım hastanesi önünde de saat 12.00'dan 13.00'a kadar oturma eylemleri düzenlediler. Beyaz önlüklerine siyah kurdeleler takarak, sağlıkta şiddete karşı tepkilerini bugünde böyle sürdürdüler. Dr. Ersin Arslan fotoğraflarının asıldığı, ellerde “Sağlık Bakanı İstifa” pankartı açıldı. □

BİLLUR TUZ İŞÇİLERİ MÜCADELEYE DEVAM EDİYOR



Sendikalı oldukları için işten atılan ve 95 gündür fabrika önünde eylemde olan Billur Tuz işçileri 5 Nisan Perşembe günü, Atatürk Organize Sanayi Müdürlüğü'nün önüne yürüdü. Yürüyüşe yine 257 gündür direnişte bulunan Savranoğlu Deri işçileri ile Tez Koop-İş, Petkim ve TÜPRAŞ işçileri de katıldı.

Sendikal Güç Birliği Platformu üyesi Hava-İş, TÜMTİS, Tez Koop-İş, Tek Gıda-İş ve Deri-İş Sendikalarının şube başkan ve yöneticilerinin de yer aldığı eylem için, Bil-

lur Tuz Fabrikası'nın önünde toplandı. Tek Gıda-İş Genel Başkan Danışmanı Gürsel Köse, sendikalaşmayı tüm örgütsüz işyerlerine yaymakta kararlı olduklarını söyledi.

Petrol-İş Aliğa Şubesi Başkanı İsmail Doğan kısa bir konuşma yaptı. Doğan, Sendikal Güç Birliği Platformu olarak başarıya ulaşınca kadar mücadeleyi sürdüreceklerini vurguladı.

Deri-İş Şube Başkanı Makum Alagöz de, haklarını kullanmaya çalışan işçilerin başına gelmeyen kalmadığını belirterek, "Hakkımızda 50'ye yakın soruşturma açıldı. Cezaevine de koysanız ülkenin anayasasını bu patronlara öğretilinceye kadar kapının önünden ayrılmayacağız" dedi.

Daha sonra Organize Sanayi Müdürlüğü'ne doğru yürüyüşe geçen işçiler, yürüyüş boyunca sendika talebi ve dayanışma çağrısı içeren sloganlar attı. Sendikacılar da yürüyüş sırasında, Organize'de öğle paydosuna çıkmış işçilere seslendi. İşçilere sendikalı olma çağrısı yaparak 1 Mayıs'a katılmaya davet ettiler.

Öğle paydosuna çıkan işçiler de yürüyüşe alkış ve sloganlarla destek verdi. Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan ve yeni sendikalı olan Roteks Tekstil işçileri de öğlen saati paydosundan yararlanarak yürüyüşe katıldı. Yürüyüş Çiğli Organize Sanayi Müdürlüğü önünde son buldu. Burada konuşan Tek Gıda İş 7 No'lu Şube Başkanı Kemal Köse, Billur Tuz patronunu ve Atatürk Organize Sanayi Bölgesi Yönetimini işçilerin yasal haklarını tanımaya, daha önce de sendikalı olan Billur Tuz'daki sorunu çözmeye çağırdı.

İnsanca Yaşamak İçin Örgütlü Ol Güçlü Ol

Billur Tuz işçileri, 20 Nisan günü eylemlerinin 110. gününde, Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde bir yürüyüş ve basın açıklaması yaptı. Yürüyüş saat 15.00'te Billur Tuz işçilerinin eylem yerinde toplanılmasıyla başladı. "Billur Tuz İşvereni Anayasayı Tanımıyor, Sendika Hakkımız Engellenemez" pankartı açılarak başlanan yürüyüş Savranoğlu Deri işçileri, TÜMTİS, Tez Koop İş 1 ve 2 Nolu Şubeler, Petrol İş Aliğa Şubesi, Hava İş, Birleşik Metal İş, Eğitim Sen 2 Nolu Şube, Basın İş, Teksif, BES, BDSP ve Mücadele Birliği destek verdi.

Yürüyüş sırasında diğer fabrikalarda çalışan işçilere sesli ajitasyonlar yapılarak sendikalı olmanın önemi anlatılırken, 1 Mayıs'a katılım çağrısı da yapıldı.

Petrol İş Aliğa Şube Başkanı "İster doğulu ol ister batılı ol, solcu ol sağcı ol, Müslüman ol gayrimüslim ol, ama ne olursan ol sendikalı ol. Örgütlü olmak işyerinde tacizi engeller, örgütlü olmak ekmeği büyütür, örgütlü olmak patron karşısında sömürüyü götürür. Kardeşlerimiz başka seçeneğiniz yok, baskıyı sömürüyü reddetmek için, insanca yaşamak için örgütlü ol güçlü ol" diye konuşma yaptı.

Çiğli Organize Sanayi Müdürlüğü'ne kadar yapılan yürüyüşte "Ölmek Var Dönmek Yok", "Yaşasın 1 Mayıs Yaşasın İşçilerin Birliği", "Birleşen İşçiler Asla Yenilmez", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Susma Haykır Sendika Haktır", "İş Ekmek Yoksa Barış da Yok" sloganları atıldı.

Müdürlüğün önünde Tek Gıda İş Genel Başkan danışmanı Gürsel Köse, DİSK Ege Bölge Başkanı ve Birleşik Metal İş Şube başkanı Ali Çeltek, KESK Dönem Sözcüsü ve BES şube başkanı Ramis Sağlam ve İzmir Sendikal Güç Birliği Platformu adına TÜMTİS Şube başkanı Şükrü Günseli konuşmalar yaptı. Eylem halaylar çekilerek sona erdi.

Mücadele Birliği/İzmir

ANTEP'TE ZAMLARA KARŞI EYLEM

14 Nisan Cumartesi günü Türk İş, DİSK, KESK, TMMOB, siyasi parti ve demokratik kitle örgütlerinin katılımıyla hükümetin elektriğe, sağlığa, doğalgaza uyguladığı zamlara karşı bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Bir hafta öncesinden örgütlenme çalışmalarına başlanılan zamlara karşı protesto eylemi, 14 Nisan Cumartesi günü saat 12.30'da Kırkayak Parkı'nda toplanıp Demokrasi Meydanı'na doğru yürüyüşe geçilerek başlandı.

Bizler de Mücadele Birliği olarak dövizlerimizle ve sloganlarımızla eyleme katıldık. "Zam+Zam+Zam=AKP"

pankartının açıldığı eylemde "Zam+Savaş+Ölüm=Kapitalizm", "Kapitalizm Öldürür Kapitalizmi Öldürün", "Zamlara Karşı Sokaktayız Devrim İçin Ayaktayız", "Zam Zulüm İşkence İşte AKP", "Zamlara Karşı sokağa İsyana", "AKP Elini Cebimizden Çek" dövizleri açıldı ve "Emekçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir", "Susma Sustukça Yeni Zamlar Gelecek", "Gün Gelecek Devran Dönecek AKP Halka Hesap Verecek", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz" sloganları atıldı; zamlar üzerine broşürler dağıtıldı.

Demokrasi Meydanı'na varıldığında basın açıklaması okundu. Açıklamadan sonra, Ayışığı Sanat Merkezi'nin Tiyatro İşçileri Atölyesi'nden bir arkadaş, Nazım Hikmet'in şiirlerinde oluşan kısa bir tiyatro gösterimi sergiledi. Tiyatro gösteriminin ardından basın açıklaması sonlandırıldı.

Mücadele Birliği Platformu/ Antep



KİPA İŞÇİLERİ, TEZ KOOP-İŞ GENEL KURULUNA DAMGASINI VURDU



14 Nisan 2012 Cumartesi günü Tez Koop-İş Sendikası İzmir 2 No'lu Şube, 2. Olağan Genel Kurulu'nu gerçekleştirdi. Genel kurula KİPA işçileri damgasını vurdu. 9 yıldır Tez Koop-İş'te örgütlenme mücadelesi veren Kipa

işçilerinin ağırlığını oluşturduğu ve Caner Fırat'ın aday gösterildiği listeye sendika genel merkezinin desteklediği Bahri Kendi genel kurulda yarıştı.

Yapılan konuşmalarda gelişen son sürece değinen sendikacılar ayrıca, devam etmekte olan Billur Tuz ve Savranoğlu Deri İşçilerinin eylemlerine destek çağrısında bulundular. Genel kurulda Suriye ve savaş başlıkları da gündeme geldi ve bu konuda emekçilerin uyanık olması gerektiğine dikkat çekildi. Tez Koop-İş 2 No'lu şube başkanlığına aday olan Caner Fırat ve Bahri Kendi de birer konuşma yaptı. Özellikle Kipa İşçilerinin aday olan ve Kipa örgütlenmesinde büyük emeği geçen Caner Fırat'ın konuşmasını işçiler büyük bir ilgi ve coşkuyla dinlediler. Caner Fırat konuşmasında;

“2001 Yılında Kipa'ya girdim. 2009 yılında Kipa örgütlenmesi nedeniyle işten atıldım. Sendikamızda örgütlenme uzmanı olarak işe başlatıldım. Ben sadece sermayenin çalışanları işten attıklarını düşünürken, 2011 yılında da kendi sendikamdan da işten atıldım. Bizler hepimiz bu yola çıktığımızda karşımızda sadece işveren ve onun uzantılarını bulacağımızı ve de bu mücadeleyi onlara karşı vereceğimizi düşünmüştük. Oysa işveren kadar aşmamız gereken, alt etmemiz gereken bir de sendikal bürokrasi olduğunu gördük. Bu uğurda ciddi bedeller ödedik. Kardeşimizi kaybettik. (1 Mayıs 2006'da yaşamını yitiren Ömer Kaya). Gecemizi gündüzümüze katıp yılmadan, bıkmadan, usanmadan, yorulmadan kavgamızı verdik. 9 yıl süren bu mücadeleden alınımızın akıyla çıktık. Ama bu mücadelenin bu kadar uzun sürmesinin sebebi Kipa işçileri değildir. Tez Koop-İş sendikasının genel merkezinin Kipa örgütlenmesini iç kavgalar nedeniyle heba etmesidir. Kipa işçileri çözümünde kendisinin dışında olmadığını görmüştür ve buna göre de kavgasını verecektir. Erzurum'daki, Edirne'deki, İstanbul'daki, Adana'daki, Trabzon'daki ülkemizin her yerinde emekçi kardeşlerimizle el ele olacağız. Tekel, UPS işçilerinde olduğu gibi bugün de Savranoğlu ve Billur Tuz işçilerinin de yanında olacağız. Bizim için iki taraf vardır. Emek ve sermayedir. Yolumuz emeği sömünlere karşı mücadele yoludur. Dostlarımızın kölesi, düşmanlarımızın kabusu olacağız” dedi.

Ara ara gergin bir havada geçen genel kurulda 111 delegeden 107'si oy kullandı. 107 oyun 96'sını alan Caner Fırat ve listesi Tez Koop-İş İzmir 2 No'lu şubesinin yeni seçilen yönetimi oldu. İşçiler genel kurul boyunca sık sık “Örgütlü İşçiyi Hiçbir Kuvvet Yenemez” sloganını attı.

Tez Koop-İş İzmir 2 No'lu Şube'nin 2. Olağan Genel Kurulu'na Türk-İş Bölge Temsilciliği, Tez Koop-İş'in İzmir'den ve başka şehirlerden gelen şube başkanları-şube yöneticileri, Tek Gıda-İş Genel Başkan Danışmanı Gürsel Köse, Tümtis Genel Örgütlenme Sekreteri Cafer Kömürücü, Tümtis, Hava-İş, Petrol-İş Aliğa, Tes-İş, Teksif, Tek Gıda-İş 7 No'lu Şube, Haber-İş Sendikaları ve Mücadele Birliği Platformu katıldı.

Mücadele Birliği/İzmir

BOSCH İŞÇİSİ GELECEĞİNE SAHİP ÇIKMAYA DEVAM EDECEK

Bosch işçileri, geçtiğimiz aylarda topluca Türk-İş'e bağlı Türk-Metal İş Sendikası'ndan DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'na geçmişlerdi. Bu yüzden sık sık baskılara uğrayan Bosch işçileri en son 16 Nisan günü saldırıya uğradı.

16 Nisan günü vardiya giriş ve çıkışında basın açıklaması yapmak üzere fabrika girişinde bulunan sendika yöneticileri ve Bosch işçilerine Türk Metal çetesi tarafından taş, sopa ve demir çubuklarla saldırı düzenlenmişti. Birleşik Metal İş bir açıklama yaparak saldırının bizzat T. Metal Genel Sekreteri Muharrem Aslıyüce'nin başında bulunduğu grup tarafından yönlendirildiğini söyledi, Bosch işçilerinin ve sendikacıların saldırıya rağmen kararlı bir şekilde basın açıklamasını tamamladıklarını belirtti.

DİSK, 17 Nisan günü, bu saldırıyı ve Birleşik Metal İş Sendikası'ndan istifa etmeleri için işçilere yapılan dayatmaları protesto etmek için, Maslak'ta, Bosch Genel Müdürlüğü önünde bir eylem yaptı. Maslak İTÜ metro çıkışı önünde toplanan sendika üyeleri “Bursa Bosch'ta Sendika Seçme Özgürlüğüne Yapılan Saldırıyı Protesto Ediyoruz” pankartı ile “Zafer Direnen Emekçinin Olacak” ve “Biz Biz Biz Bosch İşçisiyiz, Sarı Sendikayı Göndereceğiz” sloganları atarak Bosch Genel Merkezi önüne kadar yürüdü.

Genel Merkez önünde yapılan basın açıklamasında Bosch patronunun Türk Metal Genel Başkanı'nın üretimi durdurarak propaganda yapmasına izin verdiği ve eline Bosch fabrikasının mikrofonu verdiğini iddia eden DİSK Genel Başkanı Erol Ekici, “Bütün bu çabalar sonuç vermedi. Bosch işçileri gerek Türk Metal'in gerekse işverenin bu girişimleri karşısında büyük bir sükûnetle gelişmeleri izlemeyi tercih etti. Ancak en son tüm vardiyalarda grup başları ve işçilerle yapılan toplantılar sonrasında işyeri üst yönteminin niyetinin ne olduğu açıkça görüldü. İşçi arkadaşlarımız, 16 Nisan günü sendika seçme özgürlüğüne yapılan müdahaleleri kınamak, Birleşik Metal-İş üyesi olma iradesini bir kez daha ortaya koymak ve işvereni protesto etmek için basın açıklaması yapma kararı aldı. Bosch işçisine sendika değiştirdiği için saldırdılar. Bosch işçisine kendisine yapılan baskıları açıklamasına engel olmak için saldırdılar. Ama ne işçilerin iradesini kırabildiler, ne de açıklama yapmasına engel olabildiler. Bosch işçisi fabrika önünü terk etmedi” dedi.

Ekici en son, Bosch işçisinin geleceğine sahip çıkmaya devam edeceğini vurgulayarak, patronu sendika seçme hakkına saygı duymaya çağırdı, aksi takdirde Bosch yönetiminin sendika düşmanı tavrını teşhir edeceklerini söyledi. □



SONUNA KADAR BURADA OLACAĞIZ

Savranoglu Deri işçileri eylemlerinin 265. gününde Gümrük Telekom önünden İzmir Büyükşehir Belediyesi önüne yürüyerek bir eylem yaptı. Mücadele Birliği Platformu da “Zafer Savaşan İşçilerin Olacak”, “Yaşasın 1 Mayıs Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği”, “Savranoglu İşçisi Yalnız Değildir” sloganlarıyla Telekom önüne geldi.

21 Nisan günü saat 14.45'te “Savranoglu-Rodeo Deri Zehir Saçıyor Yetkililer Görmüyor”, “Bu Fabrika Döktüğü Kimyasal Maddelerle İnsan ve Çevre Sağlığına Zararlıdır” pankartları açılarak sloganlarla yürüyüşe başlandı.

Savranoglu Deri işçilerinin çocukları pankartların en önünde “Savranoglu İşçileri 265 gündür Aziz Kocaoğlu'ndan Adalet İstiyor”, “Adalet Sadece CHP'ye Mi?” dövizlerini taşıdılar. Büyükşehir Belediyesi önüne gelindiğinde Deri-İş Şube başkanı Makum Alagöz 265 günlük eylem sürecini kısaca anlattı.

Alagöz'ün ardından sözü DİSK Ege Bölge Temsilcisi Ali Çeltik'e aldı. Ali Çeltik'in ardından Tek Gıda-İş Genel Başkan Danışmanı Görsel Köse, KESK İzmir Şubeler Platformu dönem sözcüsü Ramis Sağlam, İzmir Sendikal Güç Birliği adına TÜMTİS şube başkanı Şükrü Günseli kısaca düşüncelerini ifade ettiler.

Son olarak “İzmir Basma Giraud Ailesi Mağduru İşçileri” adına İşçi Hakları Derneği başkanı Cavit Uğur bir konuşma yaptı. Basma işçilerinin 7 yıldır kıdem tazminatlarını alamadıkları, 7 yıldır mücadele edildiği vurgulandı. Ve son olarak “Savranoglu Deri işçileri kazanacak ki işçi sınıfı kazanacak, Billur Tuz işçileri kazanacak ki emekçiler kazanacak, Basma işçileri kazanacak ki mücadele yükselsin” diyerek konuşmasını bitirdi. Eylem Savranoglu, Billur Tuz ve Basma Fabrikası işçilerinin birleşerek çektiği halayla sona erdi. Eyleme 111 günlerinde olan Billur Tuz İşçileri, Tek Gıda-İş, TÜMTİS, Petrol-İş, Tez Koop-İş İzmir Şube ve 1 Nolu Şube, Hava-İş, Belediye-İş, Birleşik Metal-İş, Genel-İş, Lastik-İş, Maden-İş, KESK İzmir Şubeler Platformu, Mücadele Birliği Platformu, BDSP, Kaldıraç, İMECE-Der, Basma Fabrikası işçileri, Alevi Yol Kültür Derneği ve İHD destek verdi.

Mücadele Birliği/İzmir



TUTUKLU ÖĞRENCİLERE DERSLER: SUYUN TUTUKLULUĞU

Soruşturmalarla okuldan uzaklaştırma cezasına uğrayan öğrencilere üniversite önlerinde, yani sokakta dersler veren akademisyenler, aynı şekilde zindanlarda tutuklu bulunan öğrencileri için de cezaevi kapıları önünde dersler vermekteler.

15 Nisan 2012 tarihinde, “Öğrencime Dokunma” etkinlikleri kapsamında Tekirdağ F Tipi Cezaevi önünde akademisyen, öğrenciler ve eğitimcilerin bulunduğu bir grup, tutuklu öğrenciler için cezaevi önünde, öğrenci kürsüleriyle, yazı tahtalarıyla temsili ders yaptı.

DERS: Ekoloji

KONU: Suyun Tutukluluğu

KATILIMCILAR: Tutuklu Öğrenciler

Aynı gün Başbakan'ın da Tekirdağ'a gelmesi nedeniyle, İstanbul'dan gelenler kapatılan yollar yüzünden biraz gecikmeli geldiler. Bazı akademisyenlerin cezaevindeki tutuklu öğrencilerle görüşme talebi ise nöbetçi savcı tarafından reddedildi.

İstanbul'dan gelenler ile beraber Tekirdağ Eğitimsen üyelerinin katıldığı eylem, jandarma barikatının önünde, “Öğrencime Dokunma” pankartları ve dövizlerinin asılmasıyla birlikte yoklama alındı. Tutuklu ve hükümlü bulunan öğrencilerin adının okunarak yapıldığı yoklama, eyleme katılanların “burada” demesiyle derse başlandı.

Suyun tutukluluğu konulu ekoloji dersine Yıldız Teknik Üniversitesi akademisyenlerinden Prof. Dr. Beyza ÜSTÜN başladı. Tekirdağ'da Ergene vadisindeki suyun, fabrikalar tarafından kirletilmesi nedeniyle gündeme sık sık gelen ve daha önceden birçok eylemin yapılması nedeniyle de bölgedeki sorunları çok iyi bilen Beyza hoca, ‘suyun tutuklanması’ kavramıyla söze başladı. Uludağ'daki suların şişelenerek sözüme ona sağlıklı su diyerek cebimizden paraların ödenerek alınmasıyla beraber, HES (Hidroelektrik Santral) olarak bilinen ve kilometrelerce uzunlukta borularla taşınan suyun, toprakla olan temasının kesilmesiyle beraber birçok canlı türünün ve hayatın katledildiğine vurgu yaptı. Ancak bütün bunları İstanbul'daki su sıkıntısı döneminde İstranca'dan su getirilmesi yöntemiyle meşrulaştırdığını söyledi. Öte yandan Ankara'daki su sıkıntısı için Yeşilirmak'tan su taşınması için yapılan yatırımlar olmasına rağmen, kilometrelerce borular döşenmesine rağmen buradan su taşıma işlemi yapılmadı. Bunun nedeni; ihtiyaç olduğu için kabul edilmesini sağlamak ve sonrasında günümüze suyun şişelere, demir ve beton borulara girerek tutuklanmasına ses çıkarılmasının engellenmesi olduğunu söyledi.

Suyun tutuklanmasıyla beraber hayatın yok olmaya başladığını en iyi anlayan köylülerin HES'lere karşı eylemler yaptığını söyleyen Beyza ÜSTÜN, suyu metalaştırarak kar elde etmeye çalışan sermayedarların aslında kendilerinin de sonunu hazırladığını söyledi. Tutuklu ve hükümlü öğrencilerinin yerinin Üniversiteler olduğunu belirtti ve sözü Doçent Dr. Ali Kerem SAYSEL'e bıraktı.

Doç. Dr. Ali Kerem SAYSEL, suyun tutukluluğunun nedeninin bireysel mülkiyet olduğuna, toplum tarafından kullanıldığı ve toplumsal olduğu zaman bu sorunların önüne geçilebileceğine, ayrıca, Anayasal ekolojinin, Anayasaya eklenmesiyle sorunun aşılabileceğine vurgu yaptı. Daha sonra Tekirdağ Eğitimsen Mali Sekreteri Aytekin ÇELEBİ bir konuşma yaptı.

ÇELEBİ, Doç. Dr. Ali Kerem SAYSEL'in toplumsal mülkiyet çözüm önerisine katıldığını, aslında Ali hocanın dili varmasa da sosyalizme işaret ettiğini belirtti. Anayasal ekolojinin ise bu problemi bu sistem içerisinde çözemeyeceğini, çünkü; var olan Anayasada bile bir çok hakların, Anayasaya rağmen pratikte gasp edildiğini, kapitalizmin ekolojik sorunu çözemeyeceğini söyledi ve çözümün ancak ve ancak emeğin iktidarı ile yani sosyalizm ile çözülebileceğini söyledi.

Eylem tutuklu ve hükümlü bulunan öğrenciler, eyleme katılanlar tarafından kartlar doldurularak gönderilmesi ile sonlandırıldı. □



GENÇLER SOKAKTA SAVAŞA KARŞI SAVAŞTA



leme destek verdi.

Taksim Meydanı'na ulaşan kitle adına Liseli Devrimci Öğrenci Birliğin'den bir açıklama yapıldı. Açıklamada, "Emperyalist yağma savaşları kapitalist temellerden çıkıyor ve bu temeller üzerinden yükseliyor. Dolayısıyla savaş, onu ortaya çıkaran temeller yıkılmadan önlenemez. Günümüzde beliren savaş tehlikesine karşı, işçi sınıfı ve devrimin diğer toplumsal güçlerinin amacı, bir devrimle kapitalizme son vererek iktidarın emekçi sınıfların eline geçmesini sağlamak olmalıdır... Bu savaş kapitalistlerin savaşıdır. Biz ezilen halklar ve gençler bu savaşta burjuvaların tarafını tutamayız. biz ezilen halklar ve gençler buradan ilan ediyoruz ki, onların adına kanımızı dökmeyeceğiz, onların daha fazla kar elde etmesi için Suriyeli sınıf kardeşlerimizi, Suriyeli halk çocuklarını öldürmeyeceğiz" denildi.

Eylem yine sağanak yağmur altında coşkulu sloganlarla sona erdi. □

Devrimci Öğrenci Birliği ve Genç Emekçiler Birliği "Emperyalist Savaşlara ve Faşizme Karşı Örgütlenelim, Sosyalizm Mücadelesini Yükseltelim" çağrısıyla Taksim'de bir yürüyüş düzenledi.

DÖB'lü öğrenciler, düzenledikleri bu yürüyüş için haftalar öncesinden çalışmalarla başladılar. Çeşitli merkezlerde, meydanlarda, otobüs ve metrobüs duraklarında bildiriler dağıttılar, eyleme çağrı yaptılar.

Gazi Mahallesi'nde Şair Abay Lisesi'nde Liseli Devrimci Öğrenci Birliği öğrencileri okul içerisinde sınıflara giderek olası bir emperyalist savaşa ve faşizme karşı mücadele için çağrı ve bildiri dağıtımını yaptılar, "Sömürücüler İçin Değil Sömürücülere Karşı Savaş. Ş.A.K. Lisesi" pankartı astılar.

Yürüyüş, 14 Nisan günü, saat 15.00'da Tünel Meydanı'nda başladı. "Biz, İşçi Sınıfının Askerleriyiz, Burjuvazinin Değil" pankartı açarak sağanak yağmura rağmen Taksim Meydanı'na yürüyen kitle, İstiklal Caddesi boyunca sık sık "Emperyalist Savaşlara Karşı Savaş", "Savaşa Karşı Savaş", "Savra Savra Hatta Nasır", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Yaşasın Devrim Yaşasın Sosyalizm" sloganları attılar. Yürüyüşte "Emperyalist Savaşlara Karşı Örgütlenelim Mücadele Edelim", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" dövizleri taşındı. Eyleme katılan Emekçi Kadınlar da (EKA) "Kapitalizm Öldürür Kapitalizmi Öldürün" ve "Faşizme Karşı Örgütlü Mücadeleye" dövizleriyle ey-

DAHA FAZLA MÜCADELE EDECEĞİZ

Geçtiğimiz Kasım ayında Çukurova Üniversitesi'nde gerçekleştirdiğimiz YÖK protestosundan sonra 35 öğrenciye soruşturma başlatılmıştı. Çok kısa bir süre sonra savcılık tarafından çağrılıp ifadelerimiz alınmıştı. Ve yine çok kısa bir süre içerisinde, Şubat ayından itibaren bir çok öğrenciye dava açıldı. Süreci hızlandırabilmek için aynı eylemden yargılanmamıza rağmen hepimize farklı dosyalar açıldı ve davalarımız tek tek görüldü. Suç unsuru olarak değerlendirildiği tek şey sloganlarımızdı. Deniz GEZMİŞ, Mazlum DOĞAN, Aydın ERDEM gibi devrimci önderlerin isminin okunması ve ardından kitlenin yaşıyor diye slogan atması ile bu isimlerin adlarına şarkılar yapıldığı filmler çekildiği bir ülkede terör örgütü propagandası yapmakla yargılanabiliyor ve ceza alabiliyoruz.

27 Şubat'ta ilk duruşması görülen Genç Yoldaş dergisi okuru Nesime KARATEKE savunmasında, ismi anılan devrimcileri sahiplendiğini ve bunları anmanın suç unsuru taşımadığını belirtmişti. Okurumuz bu savunmanın hiçbir şekilde dikkate alınmadığını, savunmanın hemen ardından neredeyse ilk duruşmada karara bağlanmak üzere olduğunu anlattı. Avukatın ek süre talebi üzerine ikinci duruşma tarihi 12 Nisana verildi. Avukatın talebi üzerine hakim "sonucu değiştirmeyecek ama madem süre istiyorsunuz verelim" söylemi ilginçti. Hakim tutarlı davranıp okurumuza 2. duruşmasında 2 yıl 6 ay ceza verdi. İlk sonuçlanan davanın ardından diğer öğrencilere de ceza çıkması bekleniyor.

Özellikle bu yıl içerisinde Çukurova Üniversitesi'nde gerçekleştirilen hemen bütün eylemlerin ardından soruşturmalar ve davalar açıldı. Üniversite dışında Adana yerelinde tüm devrimci ve demokrat kurumlara dönük yapılan operasyonlar ve baskınlar son bir yıl içerisinde daha da arttı. İki gün önce 1 Mayıs çalışmalarımızı baltalamak için Ayışığı Sanat Merkezi'ne yapılan baskın bunlardan bir tanesi. Devlet ayaklanma potansiyelinin güçlü olduğu Adana'da baskı ve terör uyguladıkça biz devrimci öğrenciler daha fazla mücadele edeceğiz. Baskılar tutuklamalar bizleri yıldıramaz.

Adana DÖB

ITZA'NIN DOĞUŞU

Beş bin yıl... Beş bin yıl önce yaşamı üreten ve bereketin sembolü Itza lanetlendi, esir edildi... Ve işte, işçi Leyla, eylem çadırında... İşten atılmış ve hakkını almak için eylemde... Ve Itza geliyor yanına, beş bin yıl boyunca o ağacın içinde yaşayan, binlerce yıl öncesinden bereketin, adaletin sembolü kadın figürü, günümüz modern dünyasının proleter kadınının yanına... Ve ona binlerce yıldır biriktirdiği kadın göz yaşlarını getiriyor.

Birden karşımızda çağlar öncesinden, kabilelerin bilge kadını geliyor. Erkeği ile birlikte dünyayı keşfeden, tanıyan, insanlığı ileri taşıyan "büyücü" kadın... Ardından kadın bilim insanı, gökbilimci ve matematikçi Hypatia geliyor. Yaşamını bilime adanmış kadının din kisvesi altında taşlanarak tarih sahnesinden silinmek istenmesini görüyoruz. Ardı ardına geliyor kadınlar Leyla'nın önüne. Ve her çağda, her toplumun kadınının kendine göre çileleri ve başkaldırıları olduğunu, kendisinin de bu büyük yürüyüşte sadece bir parça olduğunu görüyor Leyla.

Almanya'ya gidiyoruz, Otto Braun'u mahkemeden kaçıran ve "yüreğime ve partime karşı görevimi yerine getirdim" diyen 16 yaşındaki Olga Benario'yu görüyoruz karşımızda. Yunanistan'daki albaylar cuntasında pişmanlık belgesini imzalamadığı için Trikeri Adası'nda tutulan beş bin kadının arasına gidiyoruz ve



onların yazgısına, umutlarına, Luisa'nın idamına, Aliki'nin sevdasına ve başkaldırılarına tanık oluyoruz Leyla ile birlikte. Sonra Güldünya oluyoruz, sevdiğine kaç-

tığı için kucağında bebeğiyle katledilen... Ve kayıp kadınlardan birini görüyoruz, çocuk yaşta evlendirilen, horlanan, okuma yazması dahi olmadan hep ikincil bir yaşam süren...

Ve zindanlara geliyoruz. Birden Sibelimizi buluyoruz karşımızda, kırmızılarını giymiş, tarih kadar ağır, tüy kadar hafif, doğruluyor yatağından ve "bir rüya gördüm" diyor. Yanıbaşındaki yoldaşına yazdırıyor rüyasını, "Bırak yüzün şiirle örtülsün, sen yıldızlara bak / bırak dünyanın yükünü ve zaferin türküsünü yaşayanlara, yoldaşlarına" diyor ve hepimiz birlikte sayıyoruz son nefeslerini... Sahne donmuş, seyirciler donmuş... Ve yanıbaşındaki yoldaşı bize Sibel'i anlatıyor, bir gün sonra ölümsüzleşmesinin 11. yıldönümü olan Sibel Sürücü'nün kısa ve dolu yaşamını anlatıyor.

Devinim Tiyatro Atölyesi'nin hazırladığı ve Su Gösteri Sanatları Merkezi'nde gösterilen kadın oyunu "İtza'nın Doğuşu", bu duygu yüklü sahne ile sona eriyor. Alışlar gözyaşları eşliğinde yükseliyor. Emekçi Kadınlar adına sahneye çıkan kadın emekçi de gözyaşlarını saklayamıyor ve Sibel'in cenazesine tanıklık edişini, orada Sibel'imizin anası Sakine Sürücü'nün cesaretini anlatıyor. Sibelimiz, kendisine ithaf edilen "İtza'nın Doğuşu" ile 11. ölüm yıldönümünde anılıyor.

Emekçi Kadınlar (EKA)

EMEK İLE SERMAYE UZLAŞMAYACAK!

Emek Sinemasının yıkılmaması için 15 Nisan günü yapılan eyleme yüzlerce kişi katıldı. Sanat kurumlarının birlikte organize ettiği eylemde yüzlerce kişi "Emek İle Sermaye Uzlaşmayacak" pankartıyla Emek Sinemasına doğru yürüdü.

Taksim Tramvay durağından başlayan yürüyüşte, Starbucks ve Demirören Alışveriş Merkezi yuhalandı. Kitle sık sık "İstanbul Bizim Emek Bizim", "Emek ile Sermaye Uzlaşmayacak", "İstanbul'u Sata Sata Bir şey Kalmadı" sloganları attılar.

Emek Sineması'nın önünde basın açıklamasını okuyan İlhami İrsam; "Yıl 2012. Beyoğlu tam bir sinema mezarlığına dönüşmüştür. Kapısı sokağa açılan, toplumsal hafızayı taşıyan büyük salonların yerini alışveriş merkezlerinin içindeki çok salonlu, ticari sinemalar almıştır. Siyasi iktidar ile sermaye, güçlerini birleştirerek Beyoğlu'nu baştan aşağıya bir şantiyeye dönüştürmek için kolları çoktan sıvamıştır. Amaçları sınıfsal temizlik yapmak ve kentteki kültür hayatını yok ederek muhalif sesleri susturmaktır" dedi. İrsam; dayatılmaya çalışan senaryo olduğunu bunu kabul etmeyeceklerini, sermayeyle pazarlık yapamayacaklarını Taksim Meydanı'nı "yayalaştırma projesine", Beyoğlu'nun satışa çıkmasına, Tarlabası'nın "yenilenmesine" izin vermeyeceklerini söyledi.

Açıklardan sonra eylem sona erdi. □







idamlarının 40.yılında halkın denizi denizleşen halkla

İSTANBUL

Miting

Kadıköy Meydanı

Saat: 15.⁰⁰

Toplanma Yeri:

Tepe Nautilus

Saat: 13.⁰⁰

ANKARA

Anma

Saat: 10.⁰⁰

Toplanma Yeri:

Karşıyaka Mezarlığı

2'Nolu Kapı

ANTEP

Miting

Yeşil Su Parkı

Saat: 13.³⁰

Toplanma Yeri:

Kırkayak Parkı

Saat: 12.³⁰

İZMİR

Yürüyüş

Cumhuriyet Meydanı

Saat: 14.⁰⁰

Toplanma Yeri:

Konak YKM Önü

Saat: 13.⁰⁰



İletişim: 0212 249 44 43 / 0212 533 32 57

facebook.com/denizlerinbayragi | facebook.com/mucadelebirligi